

АЛЕКСА РАЙЛИ ДА УЛОВИШ ДЕВИЦА

Част 2 от „Каубои и девици“

Превод от английски: Raina, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

БЛЕЙК

Затворих вратата след себе си, след като влязох в дома на брат си Тай, карайки съпругата му да подскочи. Тя вдигна ръце към гърдите си и отвори изненадано уста. Поклати глава към мен и въздъхна. Всеки в семейство Дженингс е шумен по един или друг начин. Никога не сме били от най-кротките.

— Малко е рано да си ядосан — каза Мери-Джейн и се обърна отново към плота, където готвеше нещо.

Ароматът на бекон и яйца изпълваше въздуха, карайки устата ми да се напълни със слюнка. Но беше права. Беше прекалено рано да съм така разярен, както бях в момента. Повече от разярен. Бях подивял и изпитвах всякакви стадии на агонията, а на този свят имаше само един човек, който можеше да ми помогне. А на нея не ѝ дремеше.

Това бе четвъртата сутрин, в която се събуждах от мокър сън заради нея. Този път сънувах, че ме язди. Че забива нокти в гърдите ми, докато си доставя удоволствие и стене името ми. Сънувах как тъмната ѝ коса, обикновено сплетена на плитка, сега е пусната и се стели около нея. Гледах я да подскача с всеки тласък на бедрата ѝ, докато се отпускаше върху члена ми.

— Мамка му — промърморих, опитвайки се да прогоня мисълта от главата си, тъй като членът ми започна да се втвърдява. Не можеше да е нормално един мъж да се разхожда така. Непрестанно съм твърд като скала и изглежда това състояние нямаше да приключи скоро. При най-малката мисъл за нея тялото ми реагираше бурно, подготвяйки се да я притежава. Дори не искам да си мисля какво ще се случи, когато този момент настъпеше.

Мери-Джейн извъртя очи, когато надолу по коридора се чу звук, все едно към нас се приближаваше бик, и по-големия ми брат нахълта, изпълвайки стаята с изкривено от гняв лице. Сигурен съм, че и аз изглеждах така, щом се ядосах.

— Мамк... Можеш да чукаш, когато влизаш тук. Нямах представа дали жена ми въобще е облечена — изсъска Тай, насочвайки ръка към мен.

Едва не се засмях от начина, по който той успя да сдържи проклятието си. Никой не ругаеше повече от брат ми. Е, това беше преди. Сега, след като се появи малкото им момченце Ти Джей, Тай се опитваше да сдържа езика си. Но не му се получаваше много добре.

— А ти. — Той се обърна да погледне жена си, която сложи ръце на кръста си, очевидно без да изпитва и капка страх към Тай, въпреки факта, че той бе два пъти по-грамаден от нея. — Защо вратата е била отключена?

— Тази сутрин храних Ти Джей на люлката на верандата. Когато заспа, отново го занесох в креватчето му — каза му тя спокойно.

Тай пристъпи към нея, вдигна я и я сложи да седне на плота, преди да застане между краката ѝ.

— Дори не чух кога си станала от леглото — каза той толкова тихо, че едва го чух.

— Защото не може да се напиваш добре. Работиш във фермата по цял ден и се опитваш да ставаш с мен за храненето на бебето.

— Тревожа се да не се изтощиш — каза ѝ той.

— Единственият, който се изтощава тук, си ти. Добре съм, Тай — каза тя и сведе глава към него, за да го целуне.

Стоях и ги гледах с такава завист, че чак зъбите ме заболяха. Винаги съм бил най-спокойният в семейството, а сега се държа като проводник под високо напрежение и плаша всички около себе си. Никога не съм мислил, че Тай ще е първият от нас, който ще се ожени. Доли все още е млада, затова мислех, че аз ще бъда първият. По дяволите, преди Мери-Джейн да се появи, Тай дори не можеше да го вдигне заради инцидент с бик преди няколко години. Започвам да желая да имам същия проблем. Никога не съм се чувствал така, сякаш цялата кръв е напуснала мозъка ми и се е насочила към члена ми. Може би затова напоследък непрестанно се държа като задник, въпреки че преди бях най-жизнерадостният Дженингс.

А и Трейс. Той дори не забелязваше, че жените съществуват. Единственото, което гледаше с хищен поглед, бе храната. Така беше, откакто се помня.

Колкото до мен, винаги съм искал това, което имаха родителите ни. Но не мислех, че е възможно. Никога досега не бях срещал жена, която да разпали в мен достатъчно силна искра, че да кривна от пътя. Не и до деня, в който срещнах Лусиана и разбрах, че е точно това. Тя бе жената, която чаках досега. Тя ме блъсна като камион, пълен с тухли. Може да звучи странно, но точно тогава просто знаех. Един поглед и знаех, че е моя. Почувствах в самите си кости, нещо, което не бях изпитвал преди това в живота си.

Първият път, в който я видях, тя стоеше пред ветеринарната клиника в града. Аз бях от другата страна на улицата срещу нея, разговарях с няколко туриста, за да ги упътя, когато очите ми се спряха върху нея. Спрях да говоря като оглупял и я зяпнах. Когато погледът ѝ най-после се насочи към мен, тя ми се усмихна и целият въздух напусна дробовете ми. Но както бързо се появи, така усмивката ѝ и изчезна, а тя ми обърна гръб и влезе в клиниката.

От този ден се опитвам да привлека вниманието ѝ и се провалям най-позорно. Не съм свикнал да бъде така. Винаги съм най-жизнерадостният в семейството. Винаги съм умеел да предразполагам хората за разговор. Но с Лусиана просто не ми се получаваше. Всичко, което можех да изкопча от нея, бяха едносрични думи, без значение колко силно се опитвах. Но съм я виждал да общува с други хора. С всички останали тя се усмихва и смее. Дори съм я виждал да се шегува с някои хора. Исках това да е насочено и към мен, но не можех да го постигна. Щом ме види да се приближавам, сякаш слага бариера помежду ни и прави всичко по силите си да ме отбягва.

Мамка му, това ме подлудява. В началото мислех, че е сладко, но докато времето минаваше, започнах да се чувствам така, сякаш ще експлодирам от нужда по нея. Сякаш кислородът ми е на привършване. Ако не я имам скоро, мисля, че ще умра. И нямам предвид под мен в леглото ми. Не ме разбирайте погрешно, искам и това, но имам нужда от много повече. Имам нужда от нея. От всичко, което може да ми даде.

— В града има предостатъчно момичета, Блейк. Повечето от тях доста време се навъртат около теб — каза Тай, прекъсвайки мислите ми. — Не е като да не флиртуваш с всяка при всеки удобен случай.

— Не флиртувам. Ти просто смяташ, че това човек да има маниери е флирт.

Мери-Джейн започна да се кикоти, защото бях прав. А мисълта за друга жена само ме вбесяваше. Аз вече си имах. Беше моя от мига, в който я видях. Що се отнася до мен, тя е единствената жена, която съществува за мен.

Не излизам на срещи с момичетата от града. Това е като да се изсереш там, където ядеш, но с Лусиана това правило буквално излетя през прозореца. Когато станеше въпрос за нея, нито едно от правилата ми не можеше да се приложи. Тя беше единствената. Не бяхме заедно, а аз вече съм адски хлътнал и знам, че никога няма да се откажа от нея. Тя може и да не го знаеше, но беше моя и никога нямаше да я пусна да си отиде. Може би трябва да спра да бъда доброто момче. Да съм внимателен и да опитвам да привлека вниманието ѝ, нямаше ефект. Трябва ми нов план. Такъв, който ще подейства много по-бързо. В противен случай сигурно ще полудея или нещо от сорта. Имам чувството, че натам вървят нещата.

Приближих се към кухненския остров и се настаних на един от столовете, тъй като знаех, че Мери-Джейн ще ми направи нещо за закуска. Господ ми е свидетел, дори от това да зависеше живота ми, сам не можех да сготвя нищо, което да става за ядене. Доли, малката ни сестра, от време на време се смиляваше над мен и идваше да ми сготви нещо, за да не си умра от глад, но тези дни бе безследно изчезнала и бе трудно да я открие човек. Може би трябва да я потърся, за да съм сигурен, че не се е забъркала в някоя неприятност.

— Нямаш ли земя за обработване? — попита брат ми.

— Има достатъчно храна, за да закусят всички — спокойно заяви Мери-Джейн.

— Той няма да яде онова, което аз планирах да хапна на закуска — изръмжа Тай, а Мери-Джейн го тупна силно по гърдите. Той се усмихна и след като си размениха поглед, двамата се засмяха. Промяната в брат ми бе истинска лудост. Не се бе усмихвал така, откакто изгубихме родителите си и той пое грижите за всички нас. Това показва какво може да направи любовта на една добра жена.

— Освен това имам план — каза Мери Джейн, поглеждайки през рамо към мен, а след това отново към Тай. — Долу! — Тай ѝ даде една последна целувка, преди да я издърпа от плота и да я сложи да стъпи на крака.

— План за мен? — попитах, тъй като не бях сигурен какво може да направи, за да ми помогне.

— Да. Снощи го измислих. Перфектен е. — Тя плесна развълнувано с ръце, а тъмните ѝ къдрици заподскачаха с движенията ѝ. Тай се пресегна и разсеяно започна да си играе с едната къдрица, без въобще да се интересува от разговора ни. — Вчера получих имейл от ветеринарна клиника Лонг Вю.

С това тя си спечели пълното ми внимание. Знаех, че там работи Лусиана. Клиниката беше в града, откакто се помнех, и д-р Лонг постоянно наемаше нови хора да работят из фермите около града, без да споменаваме обичайните домашни любимци.

— Иии — каза Мери-Джейн, навеждайки се напред — предположих, че Лусиана иска да кара стажа си в голяма ферма с животни и добитък, за да не се налага да остава в клиниката. Д-р Лонг попита дали може да имаме нужда от помощта ѝ. Тя иска да работи в обор. — Нямаше много ветеринари, които знаеха как да лекуват коне. Д-р Лонг бе един от тях, но беше доста зает мъж и невинаги успяваше да пристигне достатъчно бързо. Много добре разбирам защо е наел някой с подобни интереси. Такива хора бяха много нужни наоколо. — Той я е обучавал и смята, че е готова да работи сама. Мислих си да я поканя да остане тук с мен и Тай. Тъй като семейството има четири ферми, имаме достатъчно работа, че да я държим заета. По някое време може да опиташ да се сближиш с нея, дори може...

— Няма да стане — намеси се Тай. Очевидно той можеше да върти косата на Мери-Джейн и да слуша в същото време.

— Не, няма — съгласих се аз. Хич не ми харесваше тази идея. Макар да знаех, че нейното семейство вероятно няма да хареса моята идея. Знаех, че още живее със семейството си, тъй като, ами... бях я проследил веднъж. Добре де, няколко пъти, когато си тръгваше от клиниката, след като се стъмни.

— Ще остане в моята къща. Освен това имам два диви коня, с които трябва да се справя. Ще ми е нужна всяка помощ, която мога да получа, а те са на моята земя.

Мери-Джейн ме погледна с присвити очи.

— Не мисля, че ще ѝ хареса това — каза Ем Джей, карайки ме да се запитам колко близки са станали двете с Лусиана. По дяволите, нима тя говореше с всички в този град, освен с мен?

— Няма да има избор. Щом иска да работи във фермите на Дженингс, има само една опция... тази, която казвам аз. — Знаех, че се държа като шибаняк, изричайки това, но точно в този миг не се интересувам особено. Знаех точно какво ще се случи, ако остане тук в дома на Тай. Нямах да издържа и накрая щях да се появя тук, да я метна на рамо и да я отведа далеч, което вероятно щеше да усложни значително положението ми. Щеше да е по-добре, ако остане с мен. Така поне щях да съм малко по-спокоен.

Мери-Джейн изпръхтя, но знаех, че е съгласна. Издаваше същия звук, когато Тай решише да се прави на пещерняк и да ѝ нарежда какво да прави.

— Добре, ще се обадя на д-р Лонг. Но имам чувството, че ще се окажеш в ръце с нещо, с което няма да знаеш как да се справиш.

Не бих могъл да не се съглася. Изглежда, че вместо два, щях да се окажа с три диви коня, които да опитомя.

ГЛАВА 2

ЛУСИАНА

— Ще приемеш ли работата?

Погледнах през рамо към по-голямата ми сестра, Фернанда, която миеше чиниите. Тя кимна към документите в ръцете ми и аз ги сгънах, пъхвайки ги в задния си джоб. Грабнах кърпата за подсушаване и се заех с чиниите, които вече бяха измити, докато тримата ми племенници търчаха из кухнята. Тя им кресна на испански и те се заковаха на място, преди бавничко да се отдалечат, тъй като не искаха да се забъркват в неприятности.

— Звучиш точно като мама — казах ѝ и я ръгнах с лакът.

— Предполагам, че съм малко напрегната тази вечер, затова постоянно кресця като нея. Ще приемеш ли работата, Лусиана, или не?

Въздъгнах и свих рамене.

— Не знам — отново въздъгнах, този път по-силно.

Тя изсуши ръцете си и се обърна към мен. Можех да усетя погледа ѝ, вперен в лицето ми, но не погледнах нагоре, за да срещна очите ѝ. Тя не просто звучеше като мама, ами можеше да те нареже на парченца с поглед и да те накара да кажеш всичките си тайни.

— Лусиана — сопна се тя и веднага стрелнах поглед към очите ѝ, — това е мечтата ти. Трябва да го направиш. Ти учи толкова много и най-после успя да започнеш работа в кабинета на д-р Лонг. Ако пътуваш, ще ти отнема по два часа в едната посока да ходиш до там всеки ден. Ако започнеш целодневна работа във ферма, ще натрупаш часовете, които са ти нужни за нула време. Тогава ще завършиш специализацията си и ще вземеш дипломата си за ветеринар. Това е нещо адски голямо.

Кимнах, тъй като знаех, че е права. Но после се огледах в тази малка къща и се замислих за всичките отговорности, които имах. Да ги напусна. Може и да отсъствах доста, докато шофирах до клиниката и часовете, в които работех там, или докато учех, но въпреки това се стараех да помагам и тук. Може да не бе много, но все пак беше нещо.

— Спри с това. Спри веднага. — Тя насочи пръст към мен. — Мога да видя как мозъка ти се върти, опитвайки се да те разубеди. Когато мама се разболя и ти се опита да се откажеш от мечтата си, не ти го позволихме. И сега, след като вече я няма, повече нямаш извинение да го правиш. С Матео може да нямаме много, но работим усилено и се справяме идеално. Не смей да ни използваш като оправдание да загърбиш мечтата си.

— Фернанда... — опитах се да кажа аз, но тя ме прекъсна.

— Няма какво да говорим повече. Отиваш. И когато татко се прибере, ще му го кажеш. Няма да го питаш, ще му кажеш. *Lo entiendes*^[1]? — Тя го каза като въпрос, но въобще не беше такъв.

Исках да се ядосам и да ѝ кажа, че не ми е шеф, но тя просто ме подтикваше да следвам мечтите си. Как можех да ѝ се ядосам? Ако бях на нейното място, бих сторила същото.

— Да, разбрах те.

Преди да успея да кажа още нещо, Матео и баща ни влязоха през задната врата. Матео веднага прегърна Фернанда и я целуна по шията. Тя се изкикоти и можех да видя как се изчерви, когато затвори очи и се сгуши в него. Сърцето ми се свиваше, докато гледах колко са влюбени. Те бяха така, откакто навършиха шестнадесет, и не минаваше и ден без той да боготвори земята, по която стъпва тя.

— Хей, *requeña*^[2] — каза баща ми и се приближи, за да ме целуне по бузата.

— Сядайте да ядете, докато вечерята е все още топла — каза Фернанда, все още изчервена от поздрава на Матео.

Мъжете седнаха на масата, а аз продължих да подсушавам чинии, чудейки се как да кажа на баща си какво искам да направя.

— Лусиана има голяма новина — каза Фернанда, а аз завъртях очи. Матео я сграбчи и я настани в скута си. Е, предполагам, че тя се погрижи за дилемата ми вместо мен.

Измъкнах писмото от задния си джоб и го подадох на баща си. Д-р Лонг ми го даде днес, преди да си тръгна, и ми каза, че трябва да му отговоря до утре. Исках това толкова силно, но да мечтаеш за нещо е много по-различно от това да го направиш. И сега, когато ми даваха шанс да напусна дома и да работя целодневно във ферма, изпитвах лек страх.

Зачаках мълчаливо, гледайки как татко прочита бележката, преди да я подаде на Матео. Точно както сестра ми ръководеше домакинството, така всички уважавахме желанията на баща ни. Ако той не искаше да отида, значи нямаше решение за взимане.

Всички живеехме в тази къща, която баща ми бе построил, когато с майка ми дошли в Америка. Още щом започнал да работи в Мексико, започнал да заделя пари, за да може да дойде тук и да ни купи парче земя. Той и майка ми създали дома ни и няколко години покъсно сме се появили сестра ми и аз. Отраснахме тук, и когато Матео поиска позволение на баща ми да се ожени за Фернанда, баща ми се съгласи, но с условието, че ще живеят тук. В културата ни бе заложено да си помагаме един на друг и да живеем заедно, затова да поискам да замина и да живея накъде другаде бе доста голяма стъпка. Майка ми знаеше за мечтата ми да работя с животни и да живея във ферма. Тя винаги ме подкрепяше за това, но когато преди три години почина от рак на гърдата, сякаш част от мечтата ми умря заедно с нея.

— И ще живееш през цялото време в това ранчо? — попита баща ми, а аз кимнах. — Какво ще стане, когато направиш часовете си? Щом си живяла във ферма, преследвайки мечтата си? Ще можеш ли да се върнеш в този дом, без да имаш тези неща и да бъдеш щастлива, Лусиана?

— Не знам — казах аз. Това бе най-големият ми страх. Да живея живота, който искам, и да се боя от това накъде води той. Поех си дълбоко дъх и го погледнах в очите. — Знам, че трябва да го направя. А след това ще направя онова, което е нужно. Това е само една стъпка. Ще трябва да почакаме и да видим къде ще ме отведе.

Двамата с Матео се спогледаха, преди Матео да ми се усмихне.

— Майка ти щеше да е толкова горда с теб.

Усетих как очите ми се пълнят със сълзи, защото беше прав. Ако беше тук в момента, тя щеше да скача от радост. Вероятно щеше да събира багажа ми и да търчи наоколо. Кимнах и погледнах към баща си, чакайки отговора му.

— Мисля, че това е много добра възможност за теб. В момента ти си се посветила истински на работата си и времето там ще ти е от голяма полза. Това е правилната стъпка.

Усетих как огромна тежест пада от плещите ми. Толкова се тревожех какво ще каже баща ми, че дори не си позволих да се

развълнувам от вероятността да отида. Хвърляйки се напред, прегърнах първо него, а после сестра си. Всички разговаряха развълнувано за работата и за това колко стаж и опит ще натрупам там.

Аз пък се замислих за парите, които ще мога да спестявам и да им пращам, докато работя там. В писмото пишеше, че ще остана в ранчото „Брейдед Роуп“ южно от града. Не съм много запозната с фермите в околността, но д-р Лонг каза, че мястото е точно това, което търся. Щях да събера опит с големите животни и имаше доста, за които да се грижа.

По някаква причина мъжът със стоманеносивите очи, който постоянно ме гледаше, изникна в ума ми. Поклатих глава, за да прогоня образа му, тъй като не исках да мисля за него точно сега. Тези очи ме следваха всеки път, щом влезех в града. И начина, по който се опитва да привлече вниманието ми... трябваше да се фокусирам върху семейството си и върху работата си, нямах време за мъже, въпреки чувствата, които ме изпълваха всеки път, щом го видех или си помислих за него.

На двадесет и три години съм и никога не съм била целувана, но по-късно щях да имам достатъчно време за това. Не можех постоянно да мечтая за огромния тъмнокос мъж, който не спираше да ми се усмихва. Такава усмивка, сякаш това бе всичко, което бе правил през живота си. Усмивка, която кара коленете ми да отслабват и ме кара да копнея да падна в обятията му. Тениската му се разтягаше под напора на огромните му мускули. Прашните му дънки и ботуши изглеждаха така, сякаш е работил на полето през целия ден. А ръцете му бяха толкова големи, и съм сигурна, че дланите му биха били твърди и загрубели срещу недокосваната ми кожа.

— Лусиана — каза сестра ми, щракайки с пръсти пред лицето ми.

— О, извинявай — казах, опитвайки да избутам мъглата от похот, която се виеше в ума ми.

— Добре ли си? Бузите ти са зачервени. — Тя притисна опакото на ръката си към челото ми, но аз я отблъснах.

— Добре съм. Отивам да опаковам багажа си. В писмото пише, че трябва да започна възможно най-скоро.

Пожелах лека нощ на всички и се насочих към таванската си стая. Отказах се от спалнята си заради децата, но третия етаж така или

иначе ми осигурява повече уединение. Когато затворих вратата след себе си, влязох напред и седнах на леглото, скривайки лице в ръцете си.

Не мога да повярвам, че се заплеснах така в мисли за *него*. Никога преди не съм хлътвала така по мъж. По който и да е мъж. Преди дори не отделях време да мисля за това, че бих могла да се влюбя. Разбира се, виждах какво споделят Фернанда и Матео и желях същото, но наистина да го получа не бе част от плана ми. Животът ми се състоеше в това да завърша училище и да помагам колкото мога на семейството си. Но откакто видях тези очи, не мога да си ги избия от главата.

Паднах назад на леглото, затворих очи и го видях отново. Стоящ в средата на града, изглеждащ огромен и страхотен. Изглеждаше като мъж, който ще вземе това, което желяе, а чак след това ще задава въпроси.

В ума ми се зароди фантазия. Той приближава към мен и обвива ръце около кръста ми. Пълните му устни се притискат към моите и той ме отнася надалеч. Силата и размерите му не могат да се мерят с моите. Усетих как между бедрата ми се излива топлина и реших, че ще опаковам по-късно... видението бе прекалено хубаво, за да спра точно сега.

[1] Превод от испански: Разбра ли ме? — Б.пр. ↑

[2] Превод от испански език: Малката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

БЛЕЙК

— Мамка му, какво ти става?

Заковах се на място и се обърнах, за да погледна към Бен, един от работниците в ранчото ми, който работеше за мен от няколко години. Той се бе облегнал на една от колоните на верандата ми и ме гледаше. Крачех напред-назад пред дома си още откакто слънцето изгря. Само това можех да направя в момента.

— А ти нямаш ли си риза, по дяволите? — попитах на свой ред, поглеждайки към голите му гърди. Не беше нещо рядко срещано мъжете наоколо да се разхождат без ризи, но изглежда, че ще трябва да създам нови правила, или нещо от сорта. Не можеше да продължава така, след като Лусиана дойде тук. Което би трябвало да се случи всеки миг. Не ми допадаше идеята да гледа някой друг, освен мен, без риза.

— Точно затова съм тук. Съдрах си ризата на една от оградите и искам да видя дали не можеш да ми заемеш една от твоите. Днес ще работя на полето и не искам да се изпържа под това слънце — каза той, все още гледайки ме сякаш се държа странно. Вероятно защото се държах странно. Държах се така, откакто Лусиана се появи в живота ми и с всеки изминал ден ставаше все по-зле. Надявам се, че след като дойде тук, ще успея да се поохладя и ще спра да се държа като задник. Все едно двамата с Тай си бяхме сменили характерите. Сега аз бях задникът, а той не можеше да спре да се хили, сякаш нямаше никакви грижи на света. И аз бях такъв, докато светът не ми показва какво ми е липсвало досега.

И чак сега видях разкъсаната риза в ръката му. Поклатих глава и си поех дълбоко дъх. Напоследък се опитвах да се успокоя. Броенето не вършеше работа, но и дълбокото дишане нямаше особен ефект. Нищо нямаше ефект. Непрестанно мислех, че ще се охладя, когато Лусиана приеме работата. Но не се случи. Мисля, че дори ставаше все по-лошо само при мисълта, че ще я имам по покрива си. Че всяка нощ,

щом си лягам, тя ще е в същата къща и имах намерението да направя така, че никога да не си тръгне.

Чувствах се като тийнейджър, който никога преди не е заговарял момиче. Тя щеше да пристигне тук, а аз вероятно щях да започна да се държа като задник. Точно затова се опитвах да се успокоя и да си събера акъла, преди да е пристигнала.

— Да, ела — отворих входната врата и се насочих към стаята си, за да взема риза. Когато влязох в дневната, Бен стоеше в центъра ѝ и се оглеждаше. Подадох му ризата, но той още не ме поглеждаше.

— Какво се е случило тук? — попита, махвайки с ръка към стаята. Мамка му, буквално усетих как се изчервявам. Опитах се да го прикрия, като се насочих към кухнята, за да си налея чаша кафе. Това бе единственото нещо, което можех да приготвя в кухнята, без да го изгоря, и то само защото Доли ми взе някаква скъпарска кафе машина, която буквално работеше сама. Дори си имаше таймер.

Изчаках, докато си сипвах кафето.

— Исках промяна — най-после отговорих. Не му предложих, тъй като не исках да се задържа наоколо. Щом хората казваха, че аз имам навика да флиртувам, то Бен бе на километри пред мен. Не мисля, че в радиус от стотина километра съществува пола, която не е вдигнал, или която не се е пробвал да вдигне.

Наистина не разбирах това. Може би като си млад не е чак толкова лошо, но какво става, когато дойде време да се установиш? Ще искаш ли жена ти да слуша тези простотии? Всеки ден да се сблъсква с жени, които си чукал за кеф? Майка ми би одрала баща ми жив за подобно нещо. Усмихнах се, като се замислих за огъня, който винаги пламтеше помежду им. Мама можеше да се разгорещи за миг по някакъв въпрос, а татко умееше да я охлади за секунда. Това значеше да имаш някой, който е другата ти половинка и който те балансира. Те имаха нужда един от друг, за да функционират. Исках точно това. И знаех, че Лусиана е правилният човек за мен. Усецах го. Винаги съм бил такъв. С един поглед можех да кажа какво ще се получи и какво не.

Замислих се какъв ли огън притежаваше Лусиана. От начина, по който се свиваха тъмните ѝ очи, можех да кажа, че в нея има пламък и нямах търпение да го видя да гори в пълната си сила... вероятно насочен към мен.

— А тези цветя? — попита той, вдигайки една ваза, която бях сложил тази сутрин. Това накара ръката ми да се стегне около чашата. — О, мамка му. Не и ти. — Той ме погледна. — Спомням си, че когато Мери-Джейн дойде тук, Тай предекорира къщата си, опитвайки да я спечели. Виждам, че имате един и същ вкус — засмя се той, а аз нямаше как да възразя.

Не исках това място да прилича като мъжка пещера, когато тя пристигне. Вече из града се носеха слухове, че съм се свалял с много жени от града, което не беше вярно. Не беше тайна, че семейството ни имаше пари и някои се опитваха с лъжи да се присламчат към нас. Знаех, че едно от нещата, които трябваше да докажа пред Лусиана бе, че не съм женкар. Ако въобще е чула слуховете. Затова сметнах, че ще е най-добре домът ми да не прилича на ергенска бърлога, когато пристигне. Исках да ѝ покажа, че този дом е строен, за да приютява семейство. Дом, в който може да си представи да живее до края на живота си. Исках да я накарам да се влюби в това място и да не иска никога да го напуска, затова щях да направя всичко, за да подсигурия, че ще стане така. Колкото повече ѝ харесва тук, толкова по-трудно щеше да ѝ бъде, ако опита да си тръгне.

Тя вероятно вече щеше да е вбесена, че трябва да остане тук с мен, вместо в дома на Мери-Джейн и Тай. Не беше прилично да остава сама с мен, един ерген. Но, мамка му, не ми дремеше. Тя оставаше с мен. Точка. Дори нямаше да се обсъжда.

Разбира се, в ранчото имаше няколко малки къщички и би могъл да ѝ позволи да използва една от тях, но да я остави напълно сама не му се нравеше. Някои от къщите бяха на километри от тук. Ако сега почти не спя, абсолютно нямаше да мигна, ако я изпратя сама в някоя празна колиба. Това беше единствената опция. Мястото ѝ бе тук, при мен, за да запълни дома ми и да го направи свой. Да зарязва всичките си момичешки боклуци, в които да се препъвам. Много ми допаднаше идеята. Всяка част от мен я одобряваше. Никога не съм мислел, че човек може да се възбуди само като мисли за неразборията, която може да остави една жена след себе си, и все пак ето ме тук с член, опитващ се да изскочи от дънките ми.

— Получи си ризата — казах на Бен, довършвайки кафето си, преди да оставя чашата на плота. Той я облече, а аз се насочих към входната врата. Посланието ми бе ясно. Беше време да си върви.

Погледнах часовника и видях, че е осем и десет, което значеше, че тя закъснява. Веднага се разтревожих, че може да ѝ се е случило нещо. Миналата нощ имаше буря и част от пътищата можеше да са разкаляни. Може би трябваше да отида да я взема. По дяволите, защо не се сетих по-рано? Така нямаше да има кола тук. Щеше да бъде заседнала при мен. И щеше да се нуждае от помощта ми, за да отиде, където се наложеше. И така щях да се подсигурия, че ще е до мен където и да отиде.

Бен ме последва навън през вратата. И двамата погледнахме към пътя, когато чухме звук от автомобилен двигател и по пътя се зададе малък очукан син фолксваген костенурка. Замолих се да не е тя. Обикновено караше пикап с две врати. Тази кола не бе годна дори да се движи. Начинът, по който хвърляше чакъл след себе си, ми показва, че гумите ѝ са също толкова зле, колкото и останалата част от колата.

— Не мога да повярвам, че тя все още кара тази кола — каза разсеяно Бен, което ме свари неподготвен. Откъснах поглед от колата и се обърнах към него.

— Чия е колата? — попитах през стиснати зъби, знаейки много добре, че няма да харесам отговора.

— Лусиана. — Той ме погледна и не успях да се сдържа. Сграбчих предната част на ризата му и го блъснах в стената на къщата. Той вдигна ръце, давайки знак, че се предава, и бе очевидно, че точно сега не иска да влиза в спор с мен.

— Мамка му, какво става? — попита той привидно спокойно, но можех да видя искрата страх в погледа му.

— Докосвал ли си я? — изръмжах аз. Бен се чукаше с всяка жена, която му позволеше, а идеята, че може да е докосвал Лусиана, буквално ме подлуди. Ако случаят бе такъв, той щеше да изхвърчи отгук. Нямаше да понеса да го гледам и да знам, че между тях е имало нещо. Щях да прекарам остатъка от живота си да я накарам да го забрави и щеше да е адски по-лесно, ако той не е наоколо.

Бен започна да се смее.

— Кълна се, докосвал съм само колата ѝ. Веднъж. Когато ходих в града миналата седмица. Тъкмо бе взела возилото, което се вижда, че е пълен боклук. Казах ѝ да го върне — почувствах как част от гнева ми започва да изчезва. — По дяволите, по-зле си и от Тай. Да се подсигурия

ли и да не я поглеждам? Всички знаем какъв става Тай, щом някой погледне към Ем Джей, без да иска.

Поех си дълбоко дъх и пуснах Бен. На лицето му се бе разляла шибана тъпа усмивка. Той може да е докоснал само колата ѝ, но се обзалагам, че е пробвал повече, и че тя го е отрязала. И все пак беше опитвал и това ме подлудяваше. Присвих предупредително очи към него все още недоволен и усмивката му се изпари. Не го исках достатъчно близо до нея дори да я заговори. Освен това не исках да си мисли, че това е просто забавна игра, в която да ръчка гневна мечка с пръчка. Тогава си спомних, че направих същото с Тай в деня, в който пристигна Ем Джей. Кармата смяташе да се обърне и да ме захапне за задника заради това.

— Оставям те на това, човече — каза той сякаш прочел мислите ми.

— Разпространи новината — казах му, когато се насочи към другия край на верандата. Той много добре разбра, че не бива да заобикаля отпред, където може тя да го види. Не знам как щях да се справя с всички тези мъже, които ще са около нея. Или трябваше да надяна брачна халка на пръста ѝ много бързо, или трябваше да се науча да се справям с ревността. Зачудих се дали това е възможно, след като гледах брат си през последната година. Изглежда мъжете Дженингс бяха склонни да изпитват силна ревност, щом стане дума за жените им.

Когато се обърнах, забелязах Лусиана да стои пред мен с ръце на тънкия си кръст и присвити кафяви очи, насочени в моята посока. Косата ѝ бе на плитка, както обикновено, и първата ми мисъл бе да я разплета и да заровя пръсти в нея.

Бе така дребничка, че се чудех как ще успее да се справи с някои от животните. Как ще се справи с мен. Тя каза нещо на испански и това само ме накара да се усмихна. Няма начин да ѝ призная, че разбрах всяка една дума от това, което каза току-що. С нея имах нужда от всяко преимущество, което успеех да получа.

ГЛАВА 4

ЛУСИАНА

Рояк проклетия се изсипа от устата ми, щом погледнах в стоманеносивите очи, които ме преследваха. Виждах ги всеки път, щом затворя очи и се замисля за бъдещето си. А това ми се случваше доста често напоследък, след като поех по този нов за мен път.

Винаги малко съм си падала по Блейк, ето защо гледах да го отбягвам, тъй като мислех, че между нас няма да се получи. Идвахме от два различни свята, буквално разделени от стотици километри. Между нас нямаше как да се случи нещо и не исках да тръгна по пътеката, водеща към разбиването на сърцето ми. След като загубих мама, знам, че раната е прекалено прясна, за да преживея отново такава болка. Най-доброто решение бе да стоя далеч от него, но изглежда сега той се изпречваше на пътя ми, а пламъкът в погледа му казваше, че няма намерение просто да отстъпи настрани и да ми позволи да продължа напред.

Той се облегна на колоната на верандата пред красивата фермерска къща. Гледката бе като извадена от списание. Около нас се издигаха зелени хълмове, а в близост се виждаше голяма червена плевня. Мястото изглеждаше точно така, както човек би могъл да си го представи, мислейки за тексаско ранчо, и се влюбих в него в мига, в който завих по пътя и го видях. Беше точно мястото, на което винаги съм искала да живея и работя. В това число и тъмните сиви очи, които сякаш не се откъсваха от мен, когато работех в града.

Може би това е някаква грешка. Но сърцето ми казваше, че е повече от съвпадение. Точно както си помислих в първия миг, в който видях Блейк. Ако той пожелае нещо, просто го взима, и не съм достатъчно наивна, за да не знам, че ми е хвърлил око, макар че не знаех какво да правя с това и какво точно значи мъж като Блейк да ти хвърли око. Дали беше само за забавление? За да минава времето? Или имаше нещо повече? Погледът му ми казваше, че има много повече, но не знаех дали това е истината, или просто ми се иска да мисля така.

— Добре дошла в ранчо „Брейдед Роуп“ — каза той и слезе от верандата, насочвайки се към мен.

Спокойната му усмивка бе на мястото си, въпреки тъмната сянка на леко наболата му брада. Косъмчетата не можеха да прикрият дълбоките трапчинки от двете страни на бузите му, нито бръчиците около устата му, доказателство, че се усмихва често. Носеше бяла тениска, която обгръщаше плътно силните ми мускули, износени дънки и протрити ботуши, които изглеждаха идеално разтъпкани. Но най-лошото във вида му бе каубойската шапка. Тя бе черна и нахлупена ниско, карайки го да изглежда така сякаш всеки каубойски мокър сън, който бях имала, бе оживял. Ако носеше и чифт шпори, вероятно нямаше да издържа и щях да му се хвърля на врата. Но тъй като не носеше, някак, много трудно, успях да се сдържа. Сякаш се бях озовала в собствената си малка вълшебна приказка и ми се искаше просто да се хвърля в ръцете му и да започна да живея този живот. Ако само нещата в живота бяха така лесни. Знам, че трябва да работя упорито, за да получа онова, което желая в живота си... и нямаше начин да го получа лесно.

— Не ми казвай, че ранчото е твое — казах аз, оглеждайки се сякаш някой ще изскочи отнякъде и ще ми каже, че всичко това е шега.

— Вече е и твое — каза той и за миг помислих, че има предвид нещо повече от това, че ще е мой дом, докато събере стажа, който ми е нужен. Самата мисъл накара сърцето ми да затупти бързо. Топлина плъзна през тялото му. — Аз съм Блейк Дженингс и наистина се радвам да те видя тук, Лусиана.

Той протегна ръка към мен и аз погледнах надолу. Дълбокият му глас се плъзна по кожата ми като послание и несъзнателно се наклоних по-близо до него. Посегнах, поставяйки ръката си в неговата, и го погледнах през мигли. Усмивката му бе изчезнала и той ме гледаше под периферията на шапката си с твърд поглед. Челюстта му бе стисната и ръката му се стегна около моята. За половин секунда изпитах страх, но след това той се стопи, правейки място за нещо много по-различно. Нервното чувство, което изпитвах, изчезна и нежна топлина изпълни корема ми. Пресегнах се и втъкнах зад ухото си една непокорна къдрица, която се бе изплъзнала от плитката ми. Интензивността на натиска му бе едновременно плашеща и някак успокоителна. Той беше като жребец с всички тези мускули и обуздана мощ. Сдържаше се и

можех да го усетя. Но не знаех колко дълго ще продължи. И това едновременно ме плашеше и привличаше неимоверно.

Звука от кукуригане на петел развали магията и аз погледнах към плевнята.

— Това трябва да е Спартак — каза Блейк, без да пуска ръката ми.

— Кръстил си петела си Спартак? — не успях да скрия веселието в гласа си.

— Разбира се. Пасва му. Постоянно се разхожда из кокошарника и казва на всички какво да вършат. — Той сви рамене и нежната му усмивка отново се върна на мястото си. — Нека ти покажа къщата и ще поговорим за това, което ще вършиш тук. — Очите му блеснаха.

— Не съм казала, че ще остана. — Отскубнах ръката си от неговата и направих крачка назад. Трябваше да подредя мислите си и не можех да го направя, докато той ме държеше толкова близо до себе си и ми хвърляше тези изкусителни усмивки.

Игнорирайки ме, Блейк отиде до колата ми, отвори пасажерската врата и взе багажа ми. Дам, Блейк си правеше каквото поискаше. Отворих уста, за да му кажа да спре, но той се обърна, метна чантата ми на рамо и ме сряза.

— Както виждам нещата, Луси, имаш два избора. Остани тук във фермата и свърши работата, за която си дошла. Или остани тук във фермата и свърши работата, за която си дошла. На мен ми се вижда лесен избор.

Извъртях очи, докато го гледах как минава покрай мен.

— Това не е никакъв избор. И името ми не е Луси. — И след това реших да изсипя яда си на испански. Казах му, че това, че има страхотен задник, не значи, че ще правя всичко, което ми нареди. Той се закова на място и се обърна да ме погледне, карайки ме за миг да си помисля, че бе разбрал думите ми, тъй като в погледа му припламна искра. Но той само ми намигна и мина през вратата, някак знаейки, че ще го последвам. Вероятно защото ми бе взел чантата.

Изсумтях раздражено и го последвах. Навън бе адски горещо, а аз бях облечена с дънки, ботуши и бяла блуза. Обикновено съм привикнала към тексаските горещини, но комбинирани с присъствието на този мъж, бяха достатъчни да ме разтопят само след десетина секунди на открито. Дългата ми плитка бе преметната през едното ми

рамо, и отмятайки бретона от очите си, пристъпих под сенчестата веранда.

Влизайки, видях Блейк да стои в дневната. Къщата изглеждаше нова и нямаше как да не оценя колко е хубава. След като съм израснала в дом, построен изцяло от баща ми, винаги съм оценявала ръчните изработки, затова веднага забелязах всички детайли и орнаменти направени от дърво. Някой бе отделил много време да я построи и отдадеността му си личеше.

— Много е красива — казах, гледайки каменната камина.

— Благодаря ти. Сам я построих — отвърна той. Погледнах към него, без да съм сигурна дали да му повярвам. — Кълна се. — Това събуди нещо скрито дълбоко в мен. Той бе построил дом. Не просто дом за него, а дом за семейство. И това ми показа една голяма част от самоличността му. Показа ми какво желае Блейк в живота си.

Той се засмя, вероятно забелязал скептичния поглед, който му хвърлих. Мястото излъчваше домашна атмосфера, но бе толкова просторно. Почти през целия си живот съм споделяла стаята си със сестра си, а след това се преместих на тавана, когато тя се омъжи и започна да прави бебета. Да живееш в малка къща заедно с още осем човека си бе доста тясно. И просто така изведнъж ме налегна тъга за дома. Липсваха ми шума от децата и виковете на всички. Това не е завинаги, но имах чувството, че е голяма стъпка встрани от живота, който познавах.

— Хей — каза Блейк, и като се приближи към мен, пъкна пръст под брадичката ми, вдигайки лицето ми към себе си — Добре ли си?

— Да. Съжалявам. Просто за пръв път напускам дома. — Почувствах се утешена от докосването му и чувството за тъга изчезна. Чувствам се глупаво, задето реагирах така детински, тъй като това е част от причините да дойда тук. За да порасна и да преживея живота, за който винаги съм мечтала. Бях свикнала прекалено много да съм у дома, заобиколена от много хора, от семейството ми.

— Надявам се, че ще мога да ти помогна да се приспособиш лесно. Нека те разведа. — Стоманеносивите му очи блестяха от задоволство и нямаше как да не му се усмихна в отговор. Той изглеждаше доволен, че съм тук. Дори развълнуван, сякаш нямаше търпение да ми покаже дома си. Сякаш чакаше да види дали ще го харесам.

Той свали шапката си и я хвърли на дивана, преди да прокара ръка през тъмната си коса. Господи, не мислех, че може да стане по-секси, но изглежда съм грешала. Косата му бе по-дълга, отколкото очаквах, и падаше пред очите му, когато отново взе ръката ми и ме поведе към кухнята.

— Това е мястото, за което не знам абсолютно нищо. Очевидно от нея излиза храната, но в тази кухня се случва единствено, ако някой друг я сготви.

Поклати глава и се засмях, докато вървах из стаята, гледайки колко голяма и нова бе тя. Беше от онези кухни, за които майка ми би убила да има. Вече мислех колко много хляба мога да омеса на огромния кухненски остров.

— Д-р Лонг каза, че ще работя тук с животните, докато събера стажа, който ми е нужен. След това предположи, че ще ме наемеш на пълен работен ден, или поне, че ще имам достатъчно работа в този район, че да не се налага да ходя до града, а на него да не му се налага да идва толкова често до тук.

— Точно така — каза Блейк, облягайки се на един от плотовете. — Имам двама братя и сестра и всички имаме доста декари земя, пълна с животни, които имат нужда от грижи. Трябва ни някой, който да прави ваксинациите, профилактичните прегледи и да има на кой да се обадим, ако се случи нещо. Имахме няколко инцидента и тъй като д-р Лонг нямаше как да дойде дотук достатъчно бързо, загубихме някои животни. Не искаме да се случва отново. Ще е хубаво, ако имаме някой, който да живее тук и да се грижи за тези неща.

Кимнах, тъй като много добре разбирах, че пътя до града е дълъг, а при спешен случай всяка секунда бе от значение. С толкова много земя и толкова много животни, можех да видя защо имат нужда от собствен ветеринар.

— Нека ти покажа стаята ти и ще поговорим още малко. За да ти помогна да вземеш решение.

Огромното му тяло се оттласна от плота и той тръгна към мен. Изненада ме отново, като хвана ръката ми и ме поведе надолу по коридора. Минахме покрай няколко врати, за които ми обясни, че са празни стаи, които трябва да бъдат мебелирани, бани и офиса му. Неговата спалня бе в края на коридора, а точно до нея имаше затворена врата. Той я отвори и заедно пристъпихме вътре. Беше изпълнена с

дневна светлина, а до стената имаше кушетка. Тя бе покрита с възглавнички и меки одеяла и приличаше на място, на което човек би полегнал, за да подремне. Стаята бе уютна и доста по-малка, отколкото си представях.

— Извинявам се за размера ѝ, но останалите стаи за гости все още не са мебелирани. Тази я строих като детска стая, тъй като е най-близо до голямата спалня.

— Детска стая? — попитах, поглеждайки нагоре към него. — Искаш ли да имаш деца?

Мисълта, че той може да има бебе от друга жена, накара малкото зеленооко чудовище в мен да надигне глава. Не бях мислила, че той може да има приятелка, и сега мисълта никак не ми допадна. Но бях права за едно. Той бе построил този дом за семейство. Своео семейство.

— Някой ден — каза той и се пресегна, втъквайки кичур коса зад ухото ми. — Колкото може по-скоро.

Топлината, която се разля между бедрата ми, би трябвало да е предупреждение за тревога. Но за миг си позволих лукса да помечтая, че той има мен предвид.

ГЛАВА 5

БЛЕЙК

Гледах Луси, която наблюдаваше дивите коне, тичащи из полето. Не можех да откъсна поглед от нея, докато тя гледаше удивена конете. Вятърът развя кичур коса, който се бе измъквал бавно от плитката ѝ през целия ден. Тя изглеждаше така сякаш мястото ѝ бе тук. И тази мисъл се въртеше в ума ми през целия ден.

Тя умееше да общува с животните по начин, който не бях виждал никога досега. Докосването ѝ винаги бе нежно и успокоително, карайки ги да се приближават лесно към нея. Те правиха точно това, което тя искаше от тях. Дори когато я заведох да види опакия ни пръч Били, който хапеше всеки, имал глупостта да се доближи до него, той просто се отърка в нея сякаш бе шибано кутре, търсещо вниманието ѝ. Дори на няколко пъти усетих, че изпитвам ревност. Тя прокарваше ръка през козините на животните, говорейки им сладко на испански. Не мисля, че намерението ѝ бе да ме игнорира, но точно това се случи през голяма част от деня... Лусиана — заплениена от животните, а аз — заплениен от нея. Тя не можеше да откъсне погледа си от тях, както аз не можех да откъсна своя от нея. Тя бе перфектна. Имаше толкова сладост в нея и аз я исках. Личеше си във всичко, което вършеше, и можех да видя защо е станала ветеринар. Тя бе родена да обича и лекува. Това бе заложено в същината ѝ. Никога не съм подозирал, че е възможно да съществува такава доброта.

— Слънцето започва да залязва и наистина трябва да те нахраня — казах ѝ аз. Тя беше толкова слабичка, че не биваше да пропуска храненияя. И се зачудих дали го прави често. Да се заплесва толкова много във всичко около нея, че да забравя за себе си. Е, за мен не беше проблем. Аз щях да съм този, който да се грижи за нея. Щях да гледам да получава всичко, от което се нуждае.

Тя се обърна, за да ме погледне, а лъчите на слънцето проблеснаха в тъмните ѝ коси. Трябваше да ѝ купя шапка, ако смята да стои навън по цял ден. С тази цел, като започнахме обиколката, взех

джипа „Гатор“, а не АТВ-то или кон. Искях да ѝ осигуря някаква защита срещу слънцето.

Пресегнах се и помилвах с opakото на ръката си плитката ѝ, усещайки горещината на слънцето по тъмната ѝ коса. Очите ѝ се разшириха, вероятно шокирана от жеста ми, който сякаш показваше, че мога да я докосвам, когато пожелае, но не се извиних. През целия ден се опитвах да я докосвам уж небрежно. Да ѝ помогна да свикне с мен малко по-малко. Но не само това. Аз самият имах нужда да я докосвам. Не съм сигурен дали бих могъл да спра, дори и да опитам. Беше толкова естествено. Сякаш съм го правил през целия си живот.

— Ако искаш, можем да се върнем утре сутринта — добавих, тъй като мразех факта, че трябва да я отведа от място, на което тя очевидно искаше да остане. По дяволите, ако бях планирал нещата по-добре, можехме да прекараме нощта тук на открито. Тя обичаше да е покрай животните точно толкова, колкото обичах и аз. Само мисълта за двама ни тук под звездите правеше перманентната ми вече ерекция още по-твърда.

— Тук е перфектно. Почти нереално. — Нещо премина между нас или може би само аз го усетих, преди да насочи поглед обратно към конете. И на мига почувствах липсата на очите ѝ върху мен. Да, и за мен беше някак нереално, тъй като чаках този миг от толкова дълго време.

— Той няма да се отдалечи от нея. — Пълните ѝ устни се разтвориха и тя се обърна към мен, давайки ми това, което обичах най-много. Пълното ѝ внимание. Кимнах към дивите коне. — Всичко, което трябва да направя, е да я доведа тук и знам, че той ще я последва.

— Наистина ли? — Веждите ѝ се повдигнаха удивено, тъй като това не бе нещо нормално. Конете не се чифтосваха до живот. Обикновено жребците заплождаха една кобила и след това се насочваха към следващата. Но не и той. Където отидеше тя, той отиваше с нея. Без въпроси. Никога не съм виждал подобно нещо, а съм около конете, откакто проходим. Тренирах с тях, откакто се помнех.

— Никога не съм виждал нещо подобно. Това е и причината да ги доведа тук. Казаха ми, че продавачът се е опитал да ги раздели и

жребецът полудял. Щом успели да го усмирят, отказал да се храни. Не правел нищо. Дори говорили, че може би трябва да го приспят.

Тя възкликна ужасено, тъй като вече се бе привързала към двата коня, които наблюдаваше повече от двадесет минути. Аз почувствах същото, когато видях жребеца. Усетих някаква връзка помежду ни. В това как се бе посветил на кобилата, която смяташе за своя. И как не можеше да понесе да живее без нея.

— Купих ги на мига и ги доведох тук. Все още не съм сигурен какво да правя с тях.

Луси се пресегна и сграбчи ръката ми. Малките ѝ пръсти се обвиха над китката ми. Това беше първият път, в който тя поемаше инициативата да ме докосне. Отне ми цялата воля, която притежавах, да не я дръпна към себе си и да притисна тялото ѝ до своето. Където му бе мястото.

— Какво имаш предвид с това „какво да правя с тях“? — попита с очевидна тревога в гласа.

— Ами, обикновено в ранчото ми ги опитомяваме и след това ги продаваме.

— Не можеш да ги разделиш. — Тя изрече думите толкова бързо, че едва ги разбрах, а страстта в гласа ѝ извади наяве лекия ѝ акцент. Нещо в това ме възбуди адски силно. В очите ѝ се разгоря прелестен пламък.

— Не, не мога — потвърдих. — Не съм сигурен дали бих могъл да ги отделя и от себе си. — Това накара лицето ѝ да грейне и, кълна се, сърцето ми спря да бие за миг. Мамка му, щях да ги домъкна да живеят в къщата ми, ако това гарантираше тази усмивка да не слиза от лицето ѝ.

— Значи знаеш какво да правиш с тях?

— Не, не знам дали трябва да ги пусна на свобода, или да ги опитомя и да опитам да ги обуча. — Тя погледна отново към конете и не успях да разчета изражението ѝ. Тревожеше ме това, че не можех напълно да разбера всяка нейна мисъл. Че не мога да отгатна всичко, което изпитва.

— Изглеждат щастливи тук.

И Лусиана изглеждаше щастлива тук. Искаше ми се да вярвам, че иска да остане тук, защото, точно като този див жребец, ако някой

опиташе да ни раздели, не съм сигурен, че бих могъл да продължа напред.

— И на мен ми харесва да ги гледам така. Точно затова не съм предприел нищо. Просто ги оставам да се наслаждават на компанията си. Идвам от време на време да ги наглеждам, но си мисля, че няма да мине много време, преди тя да забременее. Ако вече не е.

Ръката ѝ около моята се плъзна надолу и тя преплете пръсти с моите.

— Мисля, че трябва да продължаваме да ги наглеждаме — каза тя, поглеждайки към мен. — Много бих искала да съм тук, когато започне да ражда.

— Харесва ми как звучи това — признах ѝ. Харесваше ми идеята да пътувам дотук с нея всеки ден. Харесваше ми това, че тя искаше да е тук, когато кобилата ражда, което значеше, че планира да остане по-дълго, а не само колкото да приключи със стажа си. Чудя се дали въобще осъзнаваше какво бе казала. — Ела, нека се връщаме. Обиколихме само малка част от земята и утре имаме да обикаляме още. Смятам да те нахраня и да те изпратя в леглото. — Не пуснах ръката ѝ, докато се връщаме към гатора. Помогнах ѝ да седне на пасажерското място и чак тогава пуснах ръката ѝ. Заобиколих, седнах на шофьорското място и потеглих обратно към къщата.

Когато стигнах до дома, видях Доли облежната на пикапа си. Стомахът ми се сви, щом устните ѝ не се извиха в обичайната усмивка щом ме видя. Доли винаги бе щастлива, дори когато бе трън в задника ми.

— Какво не е наред? — попитах аз, спирайки до нея.

— Тай се обади и каза, че не може да се свърже с Трейс цял ден. Говорил ли си с него? — попита тя и щом видя Лусиана, ѝ махна с ръка.

Не съм сигурен дали са се срещали преди, или не, но обикновено Доли се сприятеляваше много лесно, затова предположих, че може би са си разменяли поне любезности, ако не друго.

— Не, но това е Трейс. Той може да изчезне за дни, без да се обади на никой. — Не беше нещо нечувано. Дори няколко пъти бе къмпингувал в земите си в продължение на седмици. Не беше голяма новина, че той обича да бъде сам.

Още като бяхме деца баща ни беше намерил нефт в земите ни и всичките кладенци бяха на частта на Трейс. Той обичаше да ги държи под око, оставайки там по няколко дни, макар че през голяма част от времето за тях се грижеше петролна компания. Така за него бе по-лесно да ходи и да си тръгва, когато поиска. Той обичаше да прави така.

— Да, но е трябвало да се срещне с г-н Бенсън за някакво хранене и не е отишъл. Освен това не е минал през Ем Джей, за да вземе пайовете, които му е направила.

Трейс може и да обичаше да бъде сам, но винаги е бил точен. Ако каже, че ще бъде някъде, значи ще е там петнадесет минути по-рано и ще е бесен, ако не пристигнеш навреме.

— Не можа ли просто да отидеш и да го провериш? — попитах. Обикновено Доли би направила точно това да отиде да провери какво се случва с Трейс.

— Тай ми се обади преди не повече от пет минути. Тъкмо пристигнах, за да ти донеса пайовете от Ем Джей. Които на впрочем са на плота.

— Добре. Аз ще отида. Пътят до ранчото на Трейс не е от най-приятните. Особено ще е по-зле след снощната буря. А и да не забравяме, че все още не е посипал с чакъл двора си. — Въздъгнах, тъй като не исках да оставям Лусиана. Все още не я бях нахранил, но не исках Доли да заседне в калта, и особено след като Трейс бе изчезнал, то имаше важна причина за това, а да му се наложи да отговаря на милионите въпроси на Доли едва ли щеше да му е от полза.

Обърнах се и погледнах към Лусиана.

— Ще се върна възможно най-скоро. Чувствай се като у дома си. — Искаше ми се да се наведе и да я целуна, но не мисля, че ще го приеме много добре. Освен това Доли стърчеше срещу нас.

— Ще си направя нещо за вечеря и ще лягам — каза ми тя, слизайки от гатора.

— Мисля да ти правя компания. Не съм яла цял ден — каза Доли и знаех, че това са пълни глупости. Доли ядеше повече от мен и вероятно вече бе яла минимум три пъти днес. Тя искаше да спипа Лусиана насаме, за да я разпитва. — Освен това не знаех, че ще

оставаш тук, Лусиана. Мислех, че работиш като ветеринар в клиниката на д-р Лонг.

— Кара стажа си тук — казах на Доли. Точно сега определено не исках да тръгвам. Ами ако Доли предложи на Луси да остане при нея? — Нямах ли си домашни или нещо такова?

— Нямах ли брат, който да търсиш? — парира ме тя и знаех, че няма да мога да спечеля. Доли можеше да е също като майка ни. Ако поискаше нещо, тя го получаваше, без значение какво ще се изпречи на пътя ѝ. По дяволите, мисля, че всички обожавахме това нейно качество. А точно сега тя искаше да говори с Лусиана и бе за предпочитане да не съм наоколо.

— Много ще се радвам, ако се присъединиш към мен — каза Лусиана, а ние със сестра ми я погледнахме. — Обикновено, ако можем, със сестра ми готвим вечерята заедно. Мисля, че е важно семейството да бъде заедно колкото може повече. — Тя присви очи към мен, очевидно недоволна, че се опитвам да изгоня сестра си от тук.

По дяволите.

— Добре. Оставете нещичко и за мен — казах им, свалих шапката си Стенсън и я подадох на Лусиана. — Ще се върна.

— Наистина ще трябва да му оставим нещо, иначе ще умре от глад. Не може да си сготви абсолютно нищо, дори от това да зависи живота му — чух да казва Доли, докато буквално тичах към пикапа си, заобикаляйки малката потрошена кола на Луси. Наистина трябваше скоро да се отърва от тази таратайка и да ѝ взема нещо по-безопасно. Колкото по-бързо отидех сега до фермата на Трейс, толкова по-бързо щях да се върна тук.

Като скочих в пикапа си и потеглих, звъннах на дилъра на коли в града за бърз разговор. Казах му какво искам, какво трябва да бъде извлачено и къде трябва да се сложи новия пикап. Знам, че вероятно щяхме да имаме разправия. Но не ми пукаше. Бих дал всичко на Луси, с изключение на онова, което я излага на опасност. След като прекарах цял ден с нея, знаех едно — тя винаги се тревожеше за хората около себе си. Стараеше се всеки да получава това, от което се нуждае. Е, аз щях да се подсигурия, че тя ще получи това, от което се нуждае.

ГЛАВА 6

ЛУСИАНА

Стояхме и гледахме как Блейк потегля, почти изравяйки половината чакъл по земята. Чух Доли да се смее и се обърнах, за да я видя как поклаща глава.

— Много съм развълнувана. Най-последно намерих нещо, което е влязло под кожата на Блейк. Никога нищо не влиза под кожата му. Сякаш се изтърколват по него. Или поне така беше досега. — Тя обви ръка около лакътя ми и ме поведе към къщата. — Сега, нека да видим какво можем да намерим тук за хапване. Обикновено веднъж в седмицата изпращам провизии насам, за да има какво да готвя, когато се отбия тук. Би трябвало да е добре зареден.

Червените ѝ къдрици подскачаха, докато влизаше в кухнята, преди да спре пред хладилника и да започне да измъква хранителни запаси, сякаш го бе правила много дълго време. Беше сладко, че тя се грижи за Блейк, и че семейството им бе достатъчно близко, че да се наглеждат един друг. Отидох до мивката и се измих, преди да застана пред големия кухненски остров и да започна да режа зеленчуци, мислейки си какво ли би било да го правя всяка вечер за Блейк. Много се радвах, че има сестра, която му помага с това, но ми се искаше аз да заема мястото ѝ.

— Значи си студентка? — попитах, мислейки си колко се радвам, че приключих с лекциите. Остана ми само практиката и след това щях да бъде дипломиран ветеринар.

— Да, може и така да се каже. Записах няколко специалности, за да накарам братята си да спрат да ми опяват, но да си остане между нас... — Вдигнах очи нагоре и погледите ни се срещнаха. Кимнах ѝ, за да ѝ покажа, че може да ми има доверие. — ... не записах следващия семестър. Не искам да уча. Искам да правя това, което правя през целия си живот, да работя във ферма и да отглеждам семейство точно както майка ми.

Усмихнах се, мислейки си, че много прилича на Фернанда. Разбрах го. Ако това бе желанието ѝ, трябваше да прави именно това. Сестра ми беше невероятно щастлива от живота си и не бий ѝ го отнела за нищо на света.

— Сестра ми е същата. Докато растяхме, моята мечта бе да напусна града и да работя. Исках да отида в колеж и да имам кариера. А сестра ми искаше точно обратното. Тя се влюби в съпруга си още когато бяха на шестнадесет години, и щом пораснаха достатъчно, че да се венчаят, го направиха. А след това започнаха да правят бебета и не съм я виждала никога по-щастлива. Тя е невероятна майка.

Доли въздъхна и подпря брадичка на ръката си.

— Звучи страхотно. Сега само ми остава да убедя бъдещия-татко-на-бебетата-ми, че той е единственият за мен. — И аз мислех, че е страхотно. Никога не съм мислила, че мога да имам всичко, както свое семейство, така и работата на мечтите си, но откакто пристигнах тук и започнах да опознавам Блейк, вярванията ми се промениха коренно. Може би бих могла да имам и двете. Да имам всичко. Но звучеше прекалено хубаво, за да е истина.

— Бъдещият татко? — попитах, усмихвайки се. Зачудих се какво щяха да си помислят братята ѝ, ако чуеха този термин. Освен това се запитах кой ли е мъжът.

— Да, той още не го знае. Но скоро ще схване. — Тя ми намигна и се върна към готвенето.

Измъкнах съставките, които ми трябваха за домашната тортила и се заех за работа. Създадохме тексаско-мексиканска вечеря тип бюфет, за да може всеки да си вземе това, което желае. Храната бе лесна за приготвяне и такава, каквата и двете с Доли познавахме добре, тъй че се движихме из кухнята с лекота, без да си пречим. Това ми напомняше за дома и ме накара да се отпусна.

Чувствах се така през целия ден с Блейк. Спокойствието на земята и това да бъда до него. Нещо в това място бе магично. Никога не съм се чувствала толкова спокойно и толкова като у дома си на място, на което не съм ходила преди. Да го гледам навън из земите му, докато ми ги показваше, беше сякаш бе писано да дойда тук. Можех да видя колко го е грижа за животните и с каква лекота ми се доверява, че няма да им навредя. Беше сякаш съм работила на това място през цялото време. Беше едновременно ново и познато. Мечтала съм за това

толкова много пъти и сега всичко изглеждаше като сбъднат сън. Как бе възможно всички да става реалност така бързо?

— Е, ти и Блейк? — попита Доли, изтръгвайки ме от мислите ми.

— Ще работя тук, докато приключа със стажа си — свих рамене. Не исках да урочасам нещата. Всичко бе така ново и все още не можех да наваксам. Можех да изгубя малкото, което имах, всеки миг. Само мисълта за това накара стомаха ми да се свие. — Когато си взема дипломата, ще видя дали мога да работя тук на пълен работен ден. Блейк ми каза, че семейството ви има много земи и ви трябва ветеринар, който да бъде наблизно.

— Определено е така. Тай има най-много животни, но Блейк има навика да взима при себе си ранените и болните. Мисля, че има слабост към беззащитните.

Топлина се разлива в гърдите ми. Виждах колко нежен и мил може да бъде той. Но в него имаше и неоспорима сила. Долавях я от време на време, щом го хванех да ме гледа. Имах чувството, че той се въздържа по някакъв начин и бях любопитна да видя какво ще се случи, след като той пусне на свобода това, което засега удържа. Дали винаги е бил такъв?

— В моите земи имам дойни крави. Обожавам големите им кафяви очи. Мисля, че Блейк си пада по такива очи. — Тя ми намигна и усетих, че се изчервявам.

Заговорихме се за филми и книги и скоро се смеех заедно с Доли. Имахме доста сходен вкус, щом станеше въпрос за любовни романи, а след като тя пусна музика, започнахме да танцуваме из кухнята, докато готвехме. Това място бе изпълнено с щастие и се влюбвах в него с всеки изминал ден.

— Хей, трябва да отидем да потанцуваме в града. Има едно място, където свири жива музика и е много забавно. Може да си направим женска вечер.

— Звучи забавно — казах аз. Не можех да си спомня кога за последно съм излизала на женска вечер. Ако някога въобще съм го правила. Винаги, когато със сестра ми правихме нещо специално, то бе свързано с децата. Когато тя намереше свободно време, го прекарваше със съпруга си, което разбирах напълно. Ако бях омъжена за Блейк, щях да искам същото. Мисълта ме свари неподготвена и едва не ми отне дъха. Беше прекалено поразителна, затова побързах да я прогоня.

— Какво ще кажеш за утре вечер? — попита развълнувано Доли. Мисля, че и тя копнееше за женска вечер също колкото и аз. Тъй като живеех със семейството си, не го правех често, винаги се фокусирах върху ученето и никога не намирах време за веселие. Тази вечер може би бе точно това, от което имах нужда.

— Става — казах и вдигнахме тост с чашите си с чай. Звучеше много забавно. Може би щях да успея да измъкна повече информация за брат й.

Тъкмо вадехме чиниите, за да си сипем ядене, когато входната врата се отвори с трясък. И двете се обърнахме, за да видим как Блейк връхлита вътре, останал почти без дъх.

— Исусе, да не би да бяга пеша до дома на Трейс и обратно? — попита удивена Доли.

— Не — каза той, поглеждайки към мен, — просто много бързах.

— Всичко наред ли е? — попитах, чудейки се дали брат му е добре.

— Не знам. Той се държеше странно, когато отвори вратата, и дори не ми позволи да вляза вътре. Беше наистина странно, но не го притиснах. Казах му, че ще го проверя утре и ми се видя разгневен от това. Тръгнах си, след като ме заплаши, че ще ме изхвърли от земята си. Не се държеше нормално, но поне не ми изглеждаше ранен или нещо от сорта.

— Това е странно — измърмори Доли с пълна уста, насочила поглед към Блейк. Приготвих чиния за Блейк и седнахме заедно на масата. Той избута стола си възможно най-близо до моя. Толкова близо, че се докосвахме. Но не се оплаквам. Приятно ми е да бъде така до мен. Продължавам да си казвам, че не е истина. Че няма начин един толкова перфектен мъж да ми дава вниманието си. Може би обича да флиртува с всички. Не бях в града достатъчно дълго, че да чуя слухове по негов адрес, но се обзалагам, че следващия път, когато ида в града и попитам правилните хора, ще науча доста. Може да са неща, които не желая да чуя, но въпреки това вероятно се налагаше. Преди да хлътна.

О, по дяволите, кого заблуждавам. Мисля, че вече се влюбвам в него.

— Време е да си вървиш, Доли — каза Блейк, след като вечеряхме и той отнесе чиниите. Помогнах му да разчисти, докато Доли прибираше останалата храна.

— Добре — изсумтя тя и, взимайки чантата си, се насочи към вратата. — Ще се видим утре, Лусиана — подхвърли тя през рамо, преди да затвори вратата след себе си.

— Защо ще се връща утре? — попита Блейк и поклати глава. — Защо въобще питам? Сигурно за да яде.

Засмях се и реших да не му казвам за утрешните ни планове да излезем. Не знам защо, но усещах това като нашата малка тайна. Женска вечер, където не е позволено да присъстват мъже. Беше весело и тайно.

След като почистихме кухнята, едва успях да прикрия с ръка прозявката си. Блейк ме погледна, след което сплете пръсти с моите и ме поведе надолу по коридора.

Щом стигнахме до спалнята ми, той се облегна на рамката на вратата, а аз влязох вътре. Моментът бе някак интимен, все едно ме изпращаше до дома след среща. Вероятно в известна степен бе точно това.

— Е, ще се видим ли сутринта? — попитах и се почувствах глупаво. Разбира се, че щяхме да се видим сутринта. Това беше неговата къща.

— Още щом слънцето изгрее. — Той се пресегна и отмести кичура коса, който падаше пред лицето ми, и за миг си помислих, че ще се наведе към мен и ще ме целуне.

Но за мое разочарование той свали ръка и направи крачка назад.

Не исках това да свършва. Знам, че той бе само на една врата разстояние от мен, и все пак не исках този миг да има край.

— Сладки сънища, Луси.

Щом той затвори вратата, аз паднах по гръб на леглото и скрих лице в ръцете си. Никога не съм искала толкова силно един мъж да ме сграбчи и да ме целува до припадък.

Останах да лежа така сякаш цяла вечност. Сънят не идваше, а умът ми бе изпълнен със спомени за Блейк и деня, който прекарахме заедно днес. През живота си не съм имала по-перфектен ден от днешния. Боях се, че ако затворя очи, ще се събудя и ще открия, че е било само сън. Въртях се в леглото, без да мога да заспя. Отказвайки се, станах и отворих вратата на спалнята, откривайки, че Блейк стои на прага. Очите му се разшириха изненадано.

— Исках само да те проверя — каза той, карайки ме да се усмихна. Бях забелязала, че винаги се тревожи за мен. Беше хубаво целият фокус на някого да е насочен към мен. И бе доста различно от това, с което съм свикнала.

— Не мога да заспя — признах аз.

Той хвана ръката ми и ме задърпа след себе си през коридора към кухнята. Хващайки ме неподготвена, той ме вдигна, слагайки ме да седна на плота. След това започна да вади неща от хладилника и да ги смесва в чаша.

— Мама ми го правеше, когато не можех да заспя — каза той и измъкна чашата, която бе приготвил, от микровълновата. — С това се изчерпват кулинарните ми заложиби и го правя само когато не мога да заспя. Когато мозъкът ми просто отказва да се изключи, пълен с какви ли не мисли.

Взех чашата и я поднесох към устните си. Вкусът на топъл карамел изпълни устата ми.

— Уау. Невероятно е.

Той се наведе през плота към мен, а ръцете му се вкопчиха в ръба, сякаш не можеше да им намери място.

— Какво изпълва ума ти тази нощ, че не можеш да спиш? — попитах, отпивайки още една глътка от сладкото питие. Погледнах към него над ръба на чашата си. Беше облечен само с долнище от пижама, което висеше ниско на кръста му, и едва се сдържах да не плъзна жадно поглед по тялото му. Или да се хвърля върху него. Тъй като, макар да флиртуваше и да ми се усмихваше, не бе предприел нищо съществено. Само няколко леки докосвания тук или там, но нищо повече. Започвам да мисля, че скоро ще полудея.

— Тревожих се, че може да не спиш добре, и исках да се убедя, че се чувстваш удобно тук. — Той спря за миг и го видях да преглъща. — Добре ти е тук, нали? Няма да ходиш никъде? — Можех да видя как тялото му се бе напрегнало.

— Блек, чувствам се перфектно. Днес беше прекрасен ден. За миг изпитах малко носталгия по дома, но ти и това място я прогонихте. Това място е повече, отколкото бих могла да си мечтая. — Гледах как тялото му видимо се отпуска. — Сигурен ли си, че не ти пречи, че съм тук, или нещо подобно? Сигурна съм, че имаш и други неща за вършене, вместо да ме наглеждаш.

— Няма друго място, на което бих искал да бъда — каза той, изправяйки се в пълната си височина. Знаех, че иска да каже още нещо. Аз исках той да ми каже повече, но той не го направи.

— Добре. Значи се разбрахме. Оставам тук и се чувствам добре. Това значи ли, че ще можеш да заспиш? — пошегувах се аз и ми допадна идеята да се тревожи, че може да си тръгна, и това да го държи буден до късно вечерта.

— За тази вечер — отвърна той, и след като взе чашата от ръката ми, довърши питието ми и сложи чашата в мивката. — Но имам усещането, че и утре вечер няма да спя, но по напълно различна причина.

ГЛАВА 7

БЛЕЙК

Обвих ръка около твърдия си член, копнеейки това да е ръката на Лусиана, а не моята. Започнах да я движа нагоре-надолу по ствола и бе почти тъжно, че ми трябваша само три повторения на движението, за да свърша. Простенах името ѝ, мислейки си как би изглеждала на колене пред мен под душа. Тази фантазия се въртеше в ума ми през целия ден.

Какво би било, ако бяхме двойка. Щяхме да прекарваме дните си на полето, а след това щях да я прибирам от дома и да измивам всеки милиметър от тялото ѝ. Заедно с тъмните ѝ копнинени коси. След това щях да правя любов с нея, преди да си приготвим вечеря. А по-късно щях да я отведа в леглото ни и да я чукам до припадък. Щях да я изцапам хубаво, за да може да я изкъпя отново на сутринта и да повторим всичко. Подобни мисли изпълваха ума ми през целия ден, и вече не можех да ги контролирам. По тази причина бях спрял да опитвам. Мамка му, не съм сигурен колко дълго ще издържа.

Да бъда толкова близо до нея ме подлудяваше бавно. Да усещам уханието ѝ, да я докосвам, да чувам гласа и смеха ѝ. Трябваше да вложа всичко от себе си да не я сграбча и съборя на земята. Чувствах се като един от дивите коне.

След като се облекчих, част от напрежението в тялото ми отслабна, затова спрях душа и започнах да се подсушавам. Но членът ми бавно се събуди отново за живот, щом чух Лусиана да си пее в съседната стая. Бях забелязал, че го прави доста често. Затворих очи и се заслушах, чудейки се какво ли прави тя точно сега.

Телефонът ми иззвъня, откъсвайки ме от магията ѝ. След като завързах кърпа около кръста си, влязох в спалнята и взех телефона от нощното шкафче, виждайки, че звъни Тай.

— Хей — казах, слагайки слушалката на ухото си.

— Трейс е отложил всичките си планове за тази седмица и отново целия ден не се е вясвал, нито е говорил с някой.

— Мамка му. — Не исках да се занимавам с това точно сега. Знам, че е добре. Видях го миналата вечер и изглеждаше така, сякаш искаше да го оставим насаме. Не беше мой проблема, че не прави това, което би трябвало да прави.

— Да, ами, Ем Джей не се чувства добре, а Доли каза, че има планове, затова оставаш ти.

— Опитал ли да му се обадиш? — попитах, вече знаейки отговора.

— Да — той въздъхна и по тона му можех да усетя, че е изтощен.

— Добре. Ще изтичам отново дотам, за да го проверя — казах, преди да се сбогуваме. Сигурен съм, че Тай има тревоги с бременна болна съпруга и с малко дете, за които да се грижи. Да отида да проверя дали собствения ми брат е добре не би трябвало да е голям проблем. Може би Лусиана би искала да дойде с мен. А след това можем да отидем до града да вечеряме или нещо такова.

Облякох се бързо и се насочих към вратата ѝ, чукайки тихо. Вратата се отвори сама и ароматът ѝ изпълни дробовете ми. Господи, нямам търпение уханието ѝ да се просмучи навсякъде в къщата. Върху леглото ми и върху мен.

Видях, че не е вътре в стаята, и тъй като продължаваше да пее, последвах звука до кухнята. Тя седеше на кухненския остров, а босите ѝ крака се люлееха над пода. Беше облечена с роба. Гледка, която ме накара да се закова на място. Косата ѝ бе свободна от плитката и висеше на мокри кичури около лицето ѝ. Замислих се разсеяно, че така изглеждаше още по-дълга.

Тя погледна към мен и за известно време, само Господ знае колко дълго, просто се гледахме един друг.

— Гладен ли си? — попита тя, плъзвайки поглед по мен.

Да, но вероятно не за това, което ми предлагаше в момента. Нямах как да не се запитам дали бе напълно гола под робата. Дали мога да се отпусна на колене и да пирувам с нея. Да задоволя най-после глада, който ме измъчваше през тези месеци. Но не съм сигурен, че дори когато най-после бъда с нея, бих могъл да задоволя така бързо копнежа си по нея.

— Да, но трябва да отида да проверя какви ги върши брат ми. — Минах в другия край на кухненския остров, стараяйки се да скрия

ерекцията си. — Мислех, че може да дойдеш с мен и след това да отидем до града за вечеря.

— Доли ще идва тази вечер — напомни ми тя. Колкото и да ми харесваше, че Доли се опитва да накара Лусиана да се чувства като у дома си, исках да остана насаме с нея. Но можех да кажа, че Лусиана е от жените, които не нарушават обещанията си, и щом е казала, че ще чака Доли, щеше да го направи.

— Добре — казах аз. Колкото по-бързо отидех до ранчото на брат си, толкова по-бързо щях да се върна тук. Щях да вечеряам с тях двете и след това да наричам Доли през входната врата. След това може би щях да успея да навия Луси да отидем на кино, или да я изведа на танци, нещо такова. Каквото и да е. Все пак беше петък вечер и не се налагаше да ставаме рано сутринта. Усмихнах се, обмисляйки идеята.

Заобиколих кухненския остров, тръгвайки към нея преднамерено бавно, за да знае какво се задава. Краката ѝ спряха да се люлеят и забелязах, че ноктите на краката ѝ са лакирани в искрящо червено. Исусе, дори това беше адски секси. Никога преди не съм забелязвал лака на жените. Зениците ѝ се разшириха, когато се доближих до нея. Ароматът на пъпеш от душ гела ѝ се блъсна в мен и аз се наведох към нея, искайки да вдишам повече от прекрасното ухание.

— Ще се върна скоро — прошепнах, преди да целуна нежно устата ѝ. Устните ѝ се разтвориха изненадано и плъзнах език между тях. Вкусът ѝ щеше да ме топли, докато се прибера. Когато тя простена, аз се отдръпнах бързо, знаейки, че ако не тръгна веднага, няма въобще да го направя.

Без да кажа нито дума повече, взех ключовете си и се насочих към вратата. Не се обърнах да я погледна, защото знаех, че няма да съм способен да изляза навън, ако го направя. Обърнах се и заключих вратата, преди да се насоча към пикапа си и да скоча на шофьорското място, потегляйки към ранчото на брат си.

Чувствах се така, все едно съм изпил на екс шот уиски и замайването не изчезна дори и след като стигнах до дома на Трейс.

Когато спрях пред верандата, той изскочи през вратата преди дори да успея да изляза от пикапа си.

— Какъв ти е проблемът? — излая той, слизайки по стъпалата на верандата, за да застане пред мен.

— Ти ми кажи — озъбих му се в отговор. Движение при прозорците ме накара да насоча погледа си натам. Но в следващия миг Трейс се премести, закривайки гледката.

— Мога да си взема почивка, когато пожелаея. Ранчото е мое. Ще правя каквото си искам.

— Не съм казал, че не можеш, просто казвам, че се държиш странно.

— Е, казвам ти, че съм добре — заяви той и знаех, че иска да си вървя. Беше изписано на лицето му. И тогава ме върхлетя. Забелязах собственическия поглед в очите му.

— Жена ли имаш вътре? — кимнах към сградата, чийто прозорци той прикриваше с огромното си тяло.

— Най-добре си гледай работата и не се меси в моята. Ще ти се обадя, ако ми потрябваш. Дотогава съм зает.

— Добре — казах спокойно, защото не исках да се караме. Не исках да съм тук в момента точно толкова, колкото не го искаше и той.

— Добре? — попита той, шокиран, че не възразявам.

— Ти си възрастен мъж, Трейс, и не ми дреме какви ги вършиш там вътре — казах му и се обърнах да си вървя. — Но това не значи, че и Доли ще мисли така.

— Мамка му — чух го да мърмори.

— Ще им кажа, че си добре, но няма как да останеш далеч от радара, докато Доли не дойде да ти досажда. Знаеш каква е. Щастливец си, че в момента е заета да досажда на мен, иначе вече щеше да се е домъкнала тук — казах му, преди да затворя вратата. Трейс поклати глава и се обърна, насочвайки се обратно към къщата си.

Аз потеглих обратно към дома, но се наложи да се отбия от пътя за кратко, тъй като ми се обадиха за счупена ограда. Щеше да се поправи бързо, а аз бях най-близо и имах инструментите, с които да се справя с проблема. С тази разлика, че отне по-дълго, отколкото очаквах. След цял час най-после спрях на паркинга пред дома си, в който всички лампи бяха изгасени.

Мамка му, надявам се, че не си е легнала. Измъкнах се от пикапа и влязох в къщата, светвайки осветлението в кухнята. Видях бележка върху плота и се насочих към нея.

С Доли отиваме в „Празната бутилка“. В
микровълновата ти оставих нещо за хапване.
Лека нощ.

Стиснах юмрук, смачквайки бележката само при мисълта, че
Луסיана е отишла в „Празната бутилка“. През повечето вечери
кръчмата бе почти празна, но през уикендите се пълнеше до пръсване.
Всички от града ходеха там да пийнат и да изпуснат парата, и знаех, че
моята Луסיана щеше да бъде в центъра на вниманието на всеки мъж,
който бе отишъл там тази вечер.

ГЛАВА 8

ЛУСИАНА

— Хей, Джими, искаме две маргарити — каза Доли и намигна на бармана.

— И ти, и аз знаем, че братята ти ще ме наричат, ако ти сервирам алкохол, Доли. Непълнолетна си — отвърна Джими, усмихвайки се меко.

— И двете са за мен — казах, плъзвайки няколко банкноти през бара. Намигнах на Доли и мъжът извъртя очи, мърморейки нещо за правдоподобно опровержение.

— Благодаря — каза Доли, ръгвайки ме с лакът, преди да се облегне на бара.

— Сам не казвай на братята ти.

Огледах се, забелязвайки, че мястото бе пълно с хора. Явно тук се събираха всички в петък вечер. Беше типичен тексаски бар с износен дървен под и препарирани животни, висящи по стените. Имаше група, свиреща кънтри музика, а група хора, наредени в редици, танцуваха на сцената. Харесваше ми усещането на това място. Беше някак вълнуващо, а хората си изкарваха добре.

Джими се върна с двете питиета и аз плъзнах едното към Доли.

— Тя само ще ми го държи — казах, но всички знаехме какво се случва в действителност. Малките градчета си имаха своите правила. Създаваха се, щом някой решеше, и се променяха в зависимост от това как биха послужили на нечии цели.

— Хей, семейството ти чувало ли е за изчезнало момиче? — попита Джими, опирайки ръце на бара, за да погледне към Доли.

— Не и доколкото знам. Шерифът дойде у дома тази сутрин, питайки за това — отвърна Доли.

— Какво се е случило? — попитах, навеждайки се напред.

— Вероятно нищо — каза Джими. — Някой открил очукан пикап встрани от пътя, близо до фермите на Дженингс. Проверил номера и се оказало, че не е местен. Шерифът каза, че работят по въпроса, но ако

питате мен, вероятно някоя жена е закъсала с пикапа си в калта след голямата буря преди две нощи и го е зарязала там.

Джими поклати глава, преди да се насочи към друг клиент, а Доли сви рамене, отпивайки от питието си.

— Сигурна съм, че не е нещо лошо. Но в малките градчета всяка новина е голяма новина. — И аз си помислих същото и насочих вниманието си към питието си, наслаждавайки се на сладкия коктейл.

Гледах как двойките на дансинга се смеят и си прекарват добре и за миг се зачудих какво ли би било да танцувам така с Блейк. Да излезем заедно на среща в петък вечер. Да отидем на танци. Да следваме стъпките и той да ме води около дансинга, усмихвайки се толкова широко, че трапчинките му да се виждат. Никога не съм имала възможността да преживея нещо подобно, тъй като бях винаги заета със семейството, работата и колежа. Винаги съм знаела, че искам да имам собствено семейство един ден, но по някаква причина, откакто се запознах с Блейк, тази нужда бе нараснала неимоверно. Досега не мислех, че е нещо, което бих могла да имам.

Беше ме сварил неподготвена с целувката си. През целия ден се надявах да го направя и всеки път щом решах, че ще се случи, той се отказваше. Не бях сигурна какво да правя. Обикновено щом пожелаех нещо в живота ми, се насочвам право към него и го сграбчвам, но с мъжете винаги бях неуверена. Не знаех дали не съм го разбрала погрешно. Дали сама не си бях въобразила всичко, вживявайки се във фантазията?

И тогава той ме целуна. Беше сякаш светът експлодира. Искях да го сграбча и да го притисна към себе си. Искях да се обвия около него, но той изчезна прекалено бързо. Дори нямах възможност да осъзная какво се бе случило, а той ме остави изпълнена с противоречиви чувства и адски объркана, карайки ме да се питам дали отново не съм го разбрала погрешно. Беше сякаш ако можеше, щеше да избяга дори по-бързо.

Чух някои неща за него из града, но не можех да свържа мъжа от тези истории с този, който ме целуна. Няколко момичета казаха, че са излизали с него. Отчасти по тази причина стоях далеч от него, макар да го търсех с поглед винаги, щом дойдех в града. И изглежда сякаш всеки път, щом той бе в града, някое момиче се опитваше да привлече вниманието му. Затова гледах аз да не съм една от тях. Не исках да

заставам на място, където нямаше шанс да се задържа. Това, че живееш толкова далеч, и факта, че всяко момиче в града иска да улови един Дженингс, бе сякаш вселената ми казваше да не се замесвам.

Имайки предвид, че Тай бе надянал брачния хомот, много момичета смятаха, че и братята му са готови да сторят същото. Или поне така се шумеше из града и всички бяха насочили надеждите си към Блейк, тъй като Трейс не общуваше с никой и не идваше в града. Да го видиш в града бе толкова голяма рядкост, че дори аз не го бях виждала. Което правеше Блейк единствения претендент. Всички пъти, в които го виждах, в които бях близо до него, щом дойдех в града, ме караха да мисля, че той не излиза с никоя жена. Или поне не се държеше с никоя така, както се държеше с мен през последните няколко дни, като да я докосва леко или нещо подобно. Той винаги бе добър и учтив с всички, но отношението му към мен бе някак различно. Сякаш изпитваше собственически чувства.

Започвах да мисля, че всички истории за това как Блейк се срещал с различни жени бяха пълни глупости, заради начина, по който той говореше за бъдещето. Той говореше за създаване на собствено семейство. Как ще се грижи за съпругата си. И започвах да мисля, че говори за мен, но начина, по който изчезна след целувката ни, ме объркваше.

Как бях започнала да изпитвам толкова силни чувства към мъж, който на практика бе напълно непознат за мен? Разбира се, разговаряхме непрестанно, когато бяхме заедно, и имах чувството, че знаех абсолютно всичко за него. Той ми разказваше за семейството си, за желанието му да създаде свое собствено и за мечтите му да отглежда децата си в земите си. Но бяха минали само няколко дни. Човек не може да се влюби толкова бързо. Нали? Не знам дори защо си задавах въпроса, след като вече съм наясно с отговора. Можеше и се случи с мен.

— О, мамка му — каза Доли, поглеждайки покрай мен.

Обърнах се, за да видя седящи на бара мъж и блондинка, преди да насоча поглед обратно към Доли. Бузите ѝ пламтяха и бе стиснала здраво зъби. Тя смръщи леко нос и винаги жизнерадостната ѝ усмивка сега бе изчезнала.

— Добре ли си? — попитах аз.

Погледът ѝ се насочи към мен и тя сякаш се овладя. Южняшките ѝ маниери бяха отново на място.

— Да. Просто някаква курва разговаря с бъдещия татко на бебетата ми. Би ли ме извинила? — Тя вдигна чашата си, изпивайки на екс остатъка от питието си, преди да се плъзне от стола.

Гледах я как тръгва към другия край на бара и в същия миг мъжът се изправи и тръгна към нея, заставайки между Доли и блондинката. Той изглеждаше изненадан да я види и лека полуусмивка изви устните му.

Тъкмо мислех дали да отида там, когато блондинката си тръгна, а Доли се върна при мен. Мъжът седна на стола си, следейки с поглед всяка стъпка на Доли. Той не откъсна поглед от нея, дори като тя си седна на мястото и открадна питието ми за една голяма глътка.

— Предполагам, че се справи с това — казах малко удивена. Тя все повече и повече ми напомняше за сестра ми.

— Никой не закача това, което е мое — каза тя и ми се прииска да се засмея, защото точно сега приличаше страшно много на Блейк. В момента напълно игнорираше мъжа, въпреки че той не можеше да откъсне поглед от нея. Беше очевидно, че иска да ѝ каже нещо, но се сдържа.

Взех чашата си от ръката ѝ и в следващия миг ни поднесоха още две маргарити. Джими може и да не харесваше да нарушава закона, но бе бърз в това да го прави. Той само поклащаше глава всеки път, щом ни поднасяше новите питиета. После каза нещо на мъжа, стоящ до Доли. Не успях да чуя какво заради силната музика, но знаех, че е нещо свързано с това, че постоянно ни гледаше.

Изпихме третите си питиета и започнахме четвъртите, когато събрах достатъчно смелост... или просто бях вече достатъчно пияна... че да опитам да разпитам Доли за брат ѝ.

— Харесвам брат ти. Не е ли лудост? Ние току-що се запознахме — казах, облягайки горната част на тялото си на бара, тъй като бе студен и чувството бе приятно.

— Не. Когато го знаеш, просто го знаеш. Нали знаеш? — изпелтечи Доли и започна да се смее. — Родителите ми се познавали от две секунди, преди да се венчаят. Аз съм по същия начин. Започвам да мисля, че това е заложено в кръвната линия на Дженингс.

— Но ти не си омъжена — казах, кикотейки се, след което изгрухтях и се разсмях още по-силно.

— Щях да съм, ако таткото на бебето ми не се дърпаше толкова — тя извъртя драматично очи. Бъдещият татко на бебето ѝ се приближи малко повече към нея. Той го правеше бавно от известно време, и не съм напълно сигурна дали го осъзнава, но още малко и щеше да се лепне до нея. Гледаше лошо към всеки мъж наоколо, за да е сигурен, че никой няма да я заговори. И все пак сам не правеше никакъв ход. Но въпреки това гледаше да е сигурен, че никой друг няма да го направи.

Тя издуха косата от лицето си и не успях да сдържа смеха си. Ако продължавах така, на сутринта щеше да ме боли стомаха. Едновременно от смях и от питиетата.

— Мисля, че Блейк е невероятен. Иска ми се да му сложа седло.

— Гадост. Прекалено много информация, Луси — каза Доли, вдигайки ръка срещу мен. — Ще ти кажа едно, никога не съм го виждала хлътнал по жена. Не че куп жени не са се опитвали да привлекат вниманието му, но той никога не им обръщаше внимание. Но с теб, боже, наистина е хлътнал.

Поизправих се и ѝ казах нещо, но толкова бързо, че ми се зави свят от всичката текила, която бях погълнала. Щях да падна от стола, когато две ръце ме сграбчиха, поставяйки ме на крака, точно преди да падна.

Почувствах как стомахът ми се обръща, вдигайки поглед към очите на непознат мъж.

— Хванах те, сладурче. — Мъжът ме притисна силно към себе си. — Да потанцуваме.

Силният мирис на уиски, който ме лъхна от устата му, преобърна стомаха ми. Следващото, което ме връхлетя, бе мирис на цигари и не съм сигурна колко дълго ще успея да задържа текилата в стомаха си. Той се притисна още по-силно към мен, а аз го бутнах, искайки да се отдалеча. Пръстите му се впиха в ръцете ми.

— Свали си ръцете от мен...

Преди да успея да свърша изречението, бях далеч от ръцете му и в безопасност до Доли. Блейк беше пред мен и всичко, което успях да чуя, бе удар и непознатия, който падна на пода, изпаднал в безсъзнание. Групата спря да свири и можех да видя как гърба на

Блейк се повдига, докато дишаше тежко. Раменете му се надигаха и спускаха тежко, докато гледаше надолу към това, което бе сторил току-що.

— Мамка му! Никога не съм виждал Блейк да изпуска темперамента си — каза Доли — Уловил те е здраво — изкикоти се тя. Дори не я погледнах. Не можех да откъсна поглед от Блейк.

Цялата стая потъна в тишина и всички посетители на бара погледнаха към Блейк. Когато той се обърна към мен, в очите му пламтеше гняв, но не бе насочен към мен. Когато протегна ръка към мен, тръгнах с него без въпроси, знаейки, че той ще ме накара да се почувствам по-добре. Просто да бъда близо до него ме караше да се чувствам по-спокойна. Като да се завърнеш у дома, след като не си се чувствал добре. Може да съм изпила прекалено много маргарити, но тялото ми определено знаеше, че при него е безопасното ми място.

— Джими, ще поговорим по-късно за това, че си им сервираш — каза Блейк над главата ми.

Погледнах назад към Доли и видях, че мъжът от по-рано стоеше зад нея.

— Ще откарам Доли до дома, Блейк. Ще се погрижа да се прибере жива и здрава.

— Благодаря, Брандън, оценявам го — каза Блейк на мъжа и видях как Доли скръсти ръце на гърдите си. — Сигурен ли си, че не ти е прекалено далеч?

— Да, няма проблем. Всичко, за да се откъсна за кратко от фермата на Джонсън. Знаеш каква е Джун. — Брандън извъртя очи, а Доли сви устни при споменаването на тази Джун. Брандън я хвана за ръката и я поведе навън.

— Нека те отведе у дома — каза Блейк, карайки ме да го погледна.

— Да. Мисля, че се забавлявах достатъчно за днес. — Погледнах надолу към мъжа на пода. Той все още лежеше, изпаднал в безсъзнание. Никой не бе дошъл да му помогне, и не мога да кажа, че съжалявам за това. Групата започна да свири отново, сякаш нищо не се бе случило. Слава богу, че Блейк се бе появил.

За моя изненада, Блейк ме прегърна и аз се облегнах на гърдите му, вдишвайки аромата на кожа и слънце. Това накара главата ми да се

замая и неочаквано се почувствах така уморена, че едва можех да оставя очите си отворени.

Всъщност не можех да ги отворя, докато не почувствах как Блейк се извъртя и ме вдигна на ръце. Едва тогава осъзнах, че сме обратно във фермата и той ме носи към къщата.

— Не се чувствам добре, Блейк. Ще легнеш ли при мен? — Не знам откъде се появи смелостта ми, но това бе истината. Текилата ме бе ударила право в главата и наистина не исках да оставам сама. Освен това знаех, че и той не го иска.

Напивала съм се само веднъж преди, когато с Фернанда взехме малко джин от шкафа с алкохол на татко, и след като прекарах целия следващ ден повръщайки, се бях зарекла никога повече да не пия. Предполагам, че тогава не съм си научила урока.

— Не планирах да те оставям сама тази нощ, Луси. — Използването на умалителното име ме накара да се усмихна. Ревността му днес ми показва едно нещо със сигурност. Той ме желаше. Всички винаги казваха, че той е спокойният и забавният от братята Дженингс, но днес той не издържа. Не му хареса да вижда друг мъж да ме докосва и нещо в това ми харесваше невероятно много. Събуждах страстта в него и той правеше същото с мен. Караше ме да изпитвам неща, които не бях чувствала никога преди това.

— Никой друг не ме нарича Луси, освен ти — промърморих срещу гърдите му. Клепачите ми натежаха отново, затова го оставих да ме носи.

Преди да заспя напълно, усетих устните му на челото си.

— Много скоро ще те наричам повече от това.

ГЛАВА 9

БЛЕЙК

— О, господи, гола ли си?

Затворих очи и след миг ги отворих, опитвайки се да видя дали не сънувам. Беше ми трудно да реша заради прекрасните видения, които имах. Луната блестеше през прозорците и обливаше нежно кожата ѝ. Косата ѝ бе развързана и висеше около нея. Тя се изкикоти с най-сладкия звук, който бях чувал, притискайки голото си тяло към мен. Наругах се мислено, че дори не бях свалил ризата си, когато легнах миналата вечер. Бях дошъл напълно облечен и се бях обвил около нея.

Мислех, че колкото бариери има между нас, толкова по-добре. Сега се съмнявах в това. Определено не очаквах да се събудя с нея върху тялото ми. Гола. Дори си мислех, че след като изтрезнее, ще се разяри, задето бях нахълтал в бара и бях ударил един мъж само защото я бе докоснал.

Докато аз обмислях всичко наум, тя плъзна ръка под ризата ми, милвайки торса ми. Устните ѝ не изоставаха и покриваха гърдите ми с малки целувки, докато се изкачваше нагоре по тялото ми. В началото колебливо, след всяко следващо докосване устните ѝ се задържаха все по-дълго, а скоро езикът ѝ започна също да ме вкусва. Пресегнах се, обвивайки едната си ръка около гъстата ѝ коса, хващайки толкова, колкото можех. Фантазирах си за това от момента, в който я видях.

— Кажи ми, че не сънувам. — Думите ми звучаха измъчено. Тя захапа леко гърдите ми, карайки ме да потръпна. Затворих очи, опитвайки се да не свърша. Нямаше да е за пръв път да се събудя от сън, в който тя ме бе измъчвала, само за да осъзная, че съм свършил в съня си.

— Усещането като от сън ли е? — Тя погледна нагоре към мен и мразех факта, че е тъмно и не мога да видя добре очите ѝ. Зарових и другата си ръка в косата ѝ и започнах да я придърпвам към себе си.

Повдигнах се леко, за да я посрещна, и устните ни се сляха, сякаш го бяха правили милион пъти преди.

Тя простена в устата ми и целият ми контрол изчезна. Преди ума ми дори да заповяда на тялото ми да го направи, я бях съборил по гръб под себе си. Не можех да се спра. Задълбочих целувката, искайки да проникна колкото може по-дълбоко в нея. Искайки да вкуся всеки милиметър от нея. Нуждаейки се от това повече, отколкото някога съм се нуждаел от нещо друго.

Тя отърка тялото си в мен, показвайки ясно какво желае. Отдръпнах се и погледнах надолу към нея. Очите ѝ бяха широко отворени и гледката на голото ѝ тяло под моето едва не ме подлуди.

— *Más* — каза тя, искайки още. След това се раздвижи под мен, стенойки. Зачудих се дали все още не е малко пияна. Може да сме спали само няколко часа. Исках да си спомня първият ни път заедно, но можех да ѝ дам повече.

— Държа те, *mi alma*. — Тя възкликна, когато я нарекох *моя душа*. — Знаем от какво се нуждаеш и ще ти го дам.

Поех едно от зърната ѝ в устата си и тя преплете пръсти в косата ми. Засмуках и облизах няколко пъти твърдото розово връхче, преди да се насоча към другото. Ръцете ми скитаха по цялото ѝ тяло, тъй като исках да усетя всеки милиметър от нея.

Тя изричаше името ми, стенойки, и усетих как съм на ръба да свърша. Членът ми ме умоляваше да се заровя дълбоко в нея, но този път това бе само за нея. За моята сладка Лусиана. Винаги всичко щеше да бъде с цел да я направя щастлива, да ѝ дам всичко, което желае и да я накарам да желае мен. Исках да копнее за докосването ми и да я привържа към себе си, така че никога да не ме напусне.

Спуснах се надолу по тялото ѝ, обсипвайки го с малки целувки, точно както бе направила тя. Краката ѝ се разтвориха широко, а ханшът ѝ не спираше да се движи. Тя ме желаше също толкова силно, колкото и аз нея. Проклех се за пореден път, че не бях светнал нощната лампа. Иска да я видя цялата. Всяка част, изложена пред мен.

— Блейк, моля те, аз... — задъха се тя, а гласът ѝ бе изпълнен с нужда.

Пъхнах ръце под дупето ѝ, вдигайки женствеността ѝ към устата си. Плъзнах бавно език по нея, вкусайки я, преди да оближа клитора ѝ и да го поема в устата си. Засмуках го леко, а тялото ѝ се разтресе,

докато крещеше името ми. Краката ѝ се напрегнаха и тя се стегна, докато свършваше.

Простенах, щом усетих оргазма ѝ, и свърших в дънките си. И двамата бяхме така близо до ръба, че само няколко леки докосвания ни изпратиха през него. Всичко между нас се случваше невероятно бързо, затова може би не бе изненадващо, че и с това стана така. Сякаш бяхме бродили из пустиня и сега прием вода за първи път. Не можехме да се наситим.

Но случващото се между нас се трупаше по-дълго от тази вечер. Напрежението от последните няколко месеца сега си казваше думата. От мига, в който я видях, знаех, че е жената за мен. През цялото време, докато я чаках, беше истинско мъчение. Но сега, когато тя свърши срещу устните ми, а аз в дънките си, знаех, че всичко си е струвало. Отърках се най-безсрамно в леглото, без да ме е грижа колко жалък може да изглеждам, тъй като това бе най-хубавия оргазъм в живота ми.

Можех да прекарам вечността между краката ѝ.

Когато тялото ѝ най-последно се отпусна и тя спря да трепери, целунах женствеността ѝ за последно. След това се плъзнах нагоре, отривайки устни в извивките, които срещях по пътя си, наслаждавайки се заоблените ѝ бедра и малкото ѝ коремче под устните ми. Тя издаваше мъркащи звуци всеки път, щом устните ми докоснеха кожата ѝ, докато най-последно не стигнах до устата ѝ за още една дълбока целувка.

Когато и двамата останахме без дъх, аз се отдръпнах, опирайки чело на нейното.

— Заспивай, *mi alma*.

Очите ѝ вече бяха затворени, когато я дръпнах в обятията си, обвивайки тялото си около нейното. Не исках никога повече да я пускам.

ГЛАВА 10

ЛУСИАНА

Когато се събудих, усетих топлината на слънцето по гърба си и горещината на Блейк под себе си. Изчервих се леко, спомняйки си как се бях държала миналата нощ. Остатъкът от текилата ме бе направил смела, но беше точно това, което желаех. Това, което се боях да поискам по-рано. Желаех Блейк още преди да науча кой е той. Когато беше само мъжът, който не може да откъсне поглед от мен.

Още преди месец бих могла да открия в града кой беше той, но тогава не ми се струваше правилно. Сякаш в сърцето си съм знаела, че един ден, когато настъпи мига, сама ще намеря пътя към него. Всичко между нас се случваше невероятно бързо. И да лежа тук в леглото заедно с него бе сякаш времето за това бе настъпило най-после. Вече нямаше да чакам. Щях да взема това, което желя. Без повече бегли докосвания и бързи целувки. Искях Блейк и той щеше да бъде мой. Целият. Знам, че мястото ми е тук, а и двамата бяхме чакали дълго да се случи.

Големите ръце на Блейк обгърнаха задните ми части и се усмигнах вътрешно. Ръцете му стиснаха задните ми бузи по-силно, след като се претърколих върху гърдите му. По някое време бях свалила блузата и дънките му, оставяйки го само по бельо. Но сега, докато лежах върху него, усещах голата главичка на члена му срещу входа на тялото ми.

Погледнах надолу и видях, че твърдят му член се бе показал през процепа на боксерките му, а широката ми усмивка не можеше да се сравни с нищо друго. Разтворих крака малко повече и усетих твърдият му горещ член да се притиска към влажните ми гънки. О, господи! Беше толкова хубаво. Чувствах го така правилно.

— Луси — простена той, когато позволих на върха му да проникне леко в мен.

Погледнах надолу, виждайки, че очите му все още са затворени, затова реших да бъда малко по-смела. Спуснах се леко надолу,

позволявайки още няколко сантиметра от дължината му да проникнат в мен. Искях да се свържа с него по всички възможни начини. Искях да го усетя в себе си, дори и за малко.

Когато усетих лека съпротива, спрях прогреса си. Девствеността ми не му позволяваше да проникне повече в мен, затова зачаках, оставайки неподвижна, докато опитвах да се успокоя. Раздвижих се бавно, позволявайки на главичката му да ме разтегне. Завъртях бедра, докато започнах да усещам как напрежението отслабва, и се плъзнах още малко надолу. Поех още малко от него и затаих дъх, поглеждайки надолу, за да се уверя дали той все още спи и дали очите му не са се отворили. Той премигна няколко пъти, сякаш мислеше, че сънува.

Усетих ръцете му около дупето ми да се стягат и завъртях отново бедра, обожавайки усещането той да бъде в мен. Прехапах устни, за да не простена, и тогава Блейк се напрегна под мен, а бедрата му потрепериха. Изведнъж вътре в мен се разля топлина и осъзнах, че той бе свършил. Напрегнах се, опитвайки да го поема по-дълбоко, но не се получи, и тъй като бе проникнал в мен само няколко сантиметра, семето му потече надолу по члена му.

— Лусиана — каза Блейк и погледнах надолу към изпълнените му с удоволствие очи. С желание.

Преди да успея да обясня, той ме завъртя по гръб и се тласна в мен силно. Простенах от усещането за пълнота, а болката изчезна бързо.

Блейк остана неподвижен и, посягайки нагоре, махна косата от лицето ми.

— Мечтаех за този миг от деня, в който те видях за първи път. Все още не съм сигурен дали това е истина. Това ли искаш? — Усетих как члена му потръпна в мен и кимнах. — Взимаш ли предпазни мерки, *mi alma*?

За миг ми се прииска да се сритам, защото не взимах. Не защото не исках да зачена бебето му, а защото като разбереше, можеше да спре и да се отдръпне от мен. Но му казах истината, тъй като знаех, че не мога да го излъжа. Не и за нещо толкова важно.

— Не, никакви. Девствена съм. В смисъл... бях — казах и се изчервих силно. Той се наведе и целуна нежно устните ми. След това се отдръпна и ме погледна.

— И аз бях. — Усмивката му бе широка, сякаш се гордееше с това, и колкото и странно да звучеше, щом го научих, сърцето ми затуптя развълнувано.

— Сериозно? Как въобще е възможно?

— Просто исках да бъде с точната жена. Исках да правя любов за пръв път със съпругата си. — Докато изричаше думите, той се задвижи бавно напред и назад.

Щом осъзнах думите му, през тялото ми се разляха вълни от любов.

— Блейк — прошепнах, без да съм сигурна какво да кажа.

— Не искам между нас да има прегради и не искам да има нищо, което да ни попречи да си направим бебе, Луси. Първото нещо, което ще направим в понеделник сутринта, е да отидем в съда и да се венчаем. Преди това ще постъпя както е правилно и ще поискам позволение от семейството ти. Знам колко са важни за теб и искам да им отдам нужното уважение.

Обвих ръце и крака около него, притискайки тялото си в неговото колкото може по-силно. Това, че той разбираше важните неща за мен, правеше нещата още по-правилни. Аз съм тази, която съм днес заради семейството ми и те бяха причината да имам смелостта да дойда тук. Да го открия и да намеря мястото в живота си.

— Обичам те, Лусиана. Обичам те от мига, в който те видях. Всичко, което ти казвах, че желая, искам да го направя с теб. Всичко. Животът, който искам да имам тук, го искам с теб, искам да създаваме бебета и да ги отглеждаме заедно. Да имаме красиви момиченца с дълги тъмни коси, които да сплитаме на плитки. Да имаме малки момченца с твоите тъмни очи и да ги учим как да се грижат за животните тук. Всичко това, *mi alma*, всичко това искам да имам с теб.

— И аз те обичам, Блейк. Знаех, че си единственият за мен от мига, в който стъпих в ранчото. Всичко това беше за мен. Ти си за мен.

Целунахме се и усетих как любовта изпълни телата и сърцата ни. Той се движеше в мен, ръцете му милваха всяка час от тялото ми. Принадлежах му и той ме правеше своя, като правеше любов с мен.

Да дойда тук, в тази ферма и да се влюбя в Блейк, сякаш бе предначертано. Усещах, че е правилно.

Гласците му се усилиха и пъхнах език в устата му, стенойки от усещанията, които пораждаше в мен. Страстта му подклаждаше моята

и скоро усетих, че в мен се надига оргазъм. Напрежение изпълни ръцете и краката ми и вдигнах бедра, за да посрещна тласъците му. Бях невероятно близо, както и Блейк. Огромните мускули на ръцете му се напрегнаха и знаех, че всеки миг ще се излее в мен.

Самата мисъл за това отприщи оргазма ми и аз извиках срещу устните му, политайки през ръба.

— Лусиана — простена той и се тласна в мен за последен път, изпълвайки ме с топлото си семе.

Вкопчих се в него, докато удоволствието пулсираше помежду ни, а меките му устни целунаха шията ми. Оргазмът бе като нищо, което бях изпитвала преди, и се усмихнах, когато си помислих, че ще имам това до края на живота си.

ГЛАВА 11

БЛЕЙК

— Какво не е наред, *mi alma*? — попитах аз, стъпвайки на верандата до Лусиана.

Тя сви рамене, а аз взех ръката ѝ и я дръпнах с мен към люлеещия се стол. Седнах на него, а тя се настани в скута ми, обаче сякаш не бе достатъчно близо. Обвих ръце около нея, заравяйки лице в косата ѝ, а тя сви крака и се сгуши на гърдите ми.

— Къде научи думата *mi alma*? — попита тя. Чудех се кога ще се усети. Лицето ѝ винаги светваше, когато я наричах *моята душа*.

— Поназнайвах малко испански, а когато погледът ми падна на теб, започнах да ходя на курс, когато имах възможност. Испанският ми не е перфектен, но ще го усъвършенствам.

Тя се отдръпна леко и погледна нагоре към мен.

— Защо?

— Не искам да пропусна нито дума, която може да кажеш — признах аз. — А и си помислих, че би искала децата ни да говорят не само английски, нали? Затова ще е най-добре и аз да го знам.

— Господи, ти си толкова перфектен — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи, но на лицето ѝ грейна усмивка.

— Значи сега е моментът да ти кажа, че малката боклукчийска кофа, която наричаш кола, е вече разфасована в гробището за стари коли и онзи пикап ето там е твой. — Кимнах към чисто новата кола, а устата ѝ зейна отворена. — Преди да се ядосаш, помисли. На пикапа може да натовариш всичко и без проблем ще те вози през полетата. Трябва ти. Безопасен е и всички в семейството работим с такива.

Тя отпусна глава отново на рамото ми.

— Добре — каза простичко.

— Толкова лесно? — попитах колебливо.

— Да. Прав си. И нямам намерение да се караме за нещо, за което няма нужда да се караме. Пикапът ще е подходящ за работата, която върша наоколо.

Е, това мина леко, но знам защо. Тя нямаше сили точно сега да се кара с мен, дори и да искаше. Беше разтревожена. Можех да усетя напрежението в дребното ѝ тяло, притиснато към моето. Прекалено много напрежение.

— Говори с мен, Луси. Каж ми за какво мислиш.

Вчера се бе обадила на семейството си и ги бе помолила да дойдат на вечеря. Беше неделя и не исках повече да чакам да говоря с баща ѝ и да му кажа за намеренията си. Смятах да поискам позволенията на семейството ѝ от уважение, но дори да не го получех, пак щях да се ожения за нея. Лусиана бе моята душа, и когато го казвах, не бе просто израз. Не можех да живея без нея и няхах намерение дори да опитвам.

— Нищо. Толкова е красиво тук.

Проследих погледът ѝ към извиващите се хълмове и почувствах спокойствието и мира, който винаги ми носеха земите. И сега те ги носеха и на нея. Знаех, че се тревожи да каже на семейството си, че се е влюбила и ще се жени само седмица, след като бе напуснала дома си. Но си помислих, че ако те видят това място, това спокойствие, ще се убедят, че това е всичко, за което е мечтала. И че аз мога да ѝ го дам.

— Не толкова красиво, колкото си ти. — Притиснах нос до шията ѝ, вдъхвайки аромата на пъпеш.

Членът ми бе болезнено твърд за нея, но щях да почакам, знаейки, че ако можем да съдим по миналата вечер и тази сутрин, през нощта няма да спим много. Изглежда не можехме да останем дори пет минути разделени, преди да се хвърлим един към друг.

Тя се отърка в мен и в същия миг чух звук от приближаваща се кола. Погледнах в посоката, откъдето идваше звука, и видях, че по пътя се задава червен пикап.

— Това са те — каза тя, ставайки от скута ми. Пуснах я неохотно, но сграбчих здраво ръката ѝ. Не исках да ѝ давам повече дистанция от това.

Пикапът спря и мъж горе-долу на моята възраст слезе от шофьорското място и заобиколи, за да отвори вратата на жена, която приличаше страшно много на моята Лусиана. По-възрастен мъж слезе от задната врата, следван от три деца, които веднага хукнаха към плевнята.

С Лусиана отидохме да ги посрещнем, докато сестра ѝ крещеше на децата да се върнат.

— Ще са добре, Фернанда. Дясната ми ръка Бен е там и може да ги разведе наоколо — казах и протегнах ръка към нея. — Аз съм Блейк Дженингс. Много се радвам, че най-после можем да се запознаем.

Тя прие ръката ми и топлите ѝ кафяви очи ме огледаха, преди да се насочат към Лусиана. След секунда ме пусна и се приближи до сестра си, давайки ѝ майчинска прегръдка.

Здрависах се с Матео, чиято усмивка бе мила. След като Фернанда пусна Лусиана, той я дръпна към себе си, обвиняйки собственически ръце около нея. Харесах Матео на мига.

Бащата на Лусиана чакаше мълчаливо, и когато се обърнах към него, протегнах ръка и заговорих на испански. Приветствах го в дома си и го поканих вътре, за да седнем и да поговорим. Нямаше смисъл да протакаме и да се скатаваме. Той ме погледна със същите като на Лусиана очи и кимна.

Щом влязохме в къщата, се насочихме към дневната и седнахме. Дръпнах Лусиана на дивана до мен и хванах ръката ѝ, докато семейството ѝ седнаше срещу нас.

— Мисля, че няма място за формалности. Лусиана ми каза колко близки сте всички и искам да уважава това. Бих искал да поискам ръката на дъщеря ви. Влюбихме се един в друг и искам да прекарам остатъка от живота си, като се грижа за нея. Поисках от Лусиана да ви покани тук, за да помоля за благословията ви.

Баща ѝ гледаше ту мен, ту нея.

— Обичаш я?

— С цялото си сърце.

Той погледна Лусиана и за миг никой не каза и дума, докато се гледаха.

— *Mi requieña*, ти обичаш ли го?

— С цялото си сърце. — Тя повтори думите ми, но в тях се долавяше и нотка на тъга.

— Лусиана, какво има? — казах и я обърнах така, че да може да ме погледне. Искан да забрави, че в стаята, освен нас, има и други хора.

— Просто семейството ми много ще ми липсва — каза тям свивайки рамене. — Това е.

— Луси, луда ли си? Никога не бих те отнел от семейството ти. Ако искаш да се върнеш и да живееш с тях, можем да го направим. Не е нужно да оставаме тук във фермата. Където отидеш ти, там съм и аз. А ако искаш семейството ти да дойде тук, имаме достатъчно къщи и земи, за да го направим. Каквото пожелаеш, ще ти дам всичко. От този ден до края на вечността. Само кажи и е твое, *mi alma* — казах ѝ аз. Никога не бих я откъснал от семейството ѝ. Ако искаше това, щяхме да отидем при тях, или те щяха да дойдат при нас.

Чух подсмърчане и, поглеждайки настрани, видях Фернанда да изтрива сълзите си. Лусиана ѝ се усмихна, преди да се хвърли към мен и да ме целуне, обвивайки ръце около тила ми. Притиснах я към себе си и отвърнах на целувката ѝ, без да ме е грижа, че семейството ѝ седи и ни гледа.

Когато най-после се отдръпна от мен, тя сияеше и можех да видя щастието в големите ѝ кафяви очи.

— За нас е чест да ти дадем благословията си и да те приветстваме в семейството си. Всичко, което някога съм искал за момичетата си, е било да са щастливи. Ако те са щастливи, значи съм щастлив и аз — каза баща ѝ и, изправяйки се, протегна ръка към мен. Аз също се изправих, дръпнах Лусиана към себе си и използвах свободната си ръка, за да се здрависам с него.

— Кой е гладен? — попита Лусиана и задърпа Фернанда към кухнята.

Прекарахме страхотен следобед, и след като се нахранихме, показахме на семейството ѝ земята ми. Показах им няколко от къщите, и макар повечето да бяха празни, имаха нужда от леки ремонти. Матео и бащата на Лусиана работеха в строителството и предложиха да помогнат. Казах им колко е трудно да намирам работна ръка и как ръцете ми буквално са пълни с животни. Уговорихме се да останат тук, докато вършат работата и децата бяха най-развълнувани от всички. Денят беше красив и това, че Лусиана бе до мен, го направи още по-специален.

На другия ден ще отидем в града, за да подготвим документите за брака си, тъй като смятах да я привържа за себе си колкото се може по-скоро. Беше невероятно да видя семейството ѝ тук и начина, по който тя грееше, когато бе около тях. Да слушам историите ѝ е едно, но да ги виждам заедно беше съвсем друго изживяване. Щастлив съм, че

имам способността да се грижа не само за нея, но и за тях, ако се наложи. Не съм сигурен колко бързо ще се съгласи баща ѝ да напусне дома, който бе построил със собствените си ръце за семейството си, но за моята Лусиана бе важно те всички да бъдат тук заедно. Кое то значеше, че е важно и за мен.

Когато се сбогувахме, беше с обещанието да се видим след няколко дни в съда. Когато щях да направя Лусиана Салазар г-жа Лусиана Дженингс. И колкото и да бях нетърпелив да ѝ дам фамилията си, много по-нетърпелив съм да ѝ направя бебе.

ГЛАВА 12

ЛУСИАНА

Докато пикапът потегляше и гледахме как семейството ми си тръгва, аз въздъхнах дълбоко. Обърнах се към Блейк и се хвърлих в ръцете му.

Той се засмя и ме улови с лекота, а аз обвих крака около кръста му и го целунах.

— Желая те. Веднага — прошепнах, докато издърпвах блузата през главата си. Той затръшна входната врата и ме притисна към нея. Разкопчах сутиена си, докато долната част на тялото му ме държеше прикована за вратата, а той сваляше ризата си. Голите ми гърди се притиснаха към неговите, а твърдите ми зърна се отъркаха в косъмчетата на гърдите му. Нужда избухна между бедрата ми и Блейк ме пусна да стъпя на пода само колкото да ме съблече напълно.

Щом разкъса бикините от тялото ми, той ме вдигна отново, притискайки ме към вратата. Членът му бе извън панталоните и с един мощен тласък се зарови в мен. Изпълни ме. Направи ме цяла. А аз го приветствах у дома.

— Мамка му! — простена той и започна да се тласка. Този път се движеше бързо, бе отчаян също като мен.

Блъскането по вратата беше адски секси, докато ме чукаше срещу нея. Шумният звук ехтеше в коридора, в допълнение към моите стонове, докато изричах името му, и неговото ръмжене, изпълнено със собственически чувства. Напълно бе захвърлил въздържанието си.

Впих пръсти в гърба му, докато дой смучеше шията ми. Щеше да ми остави синина там, но това не ме тревожеше. Искях всяка част от мен да носи неговия белег.

Страстта бе силна и тежка помежду ни. Похотта и любовта ни се смесваше, докато се изкачвахме към висините. Бях близо до оргазма и копнеех той да свърши в мен.

— Това е, Блейк. Изпълни ме.

Думите ми бяха всичко, от което се нуждаеше, за да стигне до върха. Стегнах се около него и оргазмът ме помете. Усетих как неговия направи моя още по-мощен. Знаейки, че съм негова по всеки възможен начин, аз продължих да стоя, притисната към него.

Дишах задъхано, опитвайки да си поема дъх, докато той ме носеше към спалнята. Изкикотих се, когато усетих члена му да се движи в мен, но смехът ми се превърна в стон, след като той направи първите няколко стъпки.

— *Más?* — попита Блейк и се тласна в мен.

— *Sí* — простенах аз и се вкопчих в него.

Докато успеем да се доберем до спалнята, бяхме правили любов из цялата къща. Паднахме на леглото изтощени, но не и заситени, защото въпреки че едва намирахме сили да се движим, ние пак посегнахме един към друг.

— Обичам те, *mi alma* — прошепна Блейк, щом ме облада отново.

— И аз те обичам — отвърнах и му позволих да прави любов с мен бавно, докато слънцето изгряваше.

ЕПИЛОГ БЛЕЙК

Една година по-късно...

Стиснах дупето на Лусиана и сгуших лице в шията ѝ, докато тя се смееше. Господи, този звук ме подлудяваше. Малкото ни момиченце посегна с пухкавите си ръчички и хвана ризата ми, дърпайки ме. Погледнах надолу към нея, където бе сгушена в ръцете на Лусиана и потърках с нос и нейната шия. Тя се изкикоти, щом наболата ми брада я погъделичка, и имах чувството, че сърцето ми ще се пръсне от щастие.

— Тя вече е момичето на татко — каза ми Лусиана, а аз я целунах нежно по устните.

Приближихме се до езерото, където Фернанда и децата ѝ се плискаха и играеха. Матео и бащата на Лусиана даваха ябълки на Фъстъчено масло и Желе. Все още се смеех, когато се сетех как Лусиана кръсти двата диви коня, които винаги бяха заедно. Като сродни души.

— Толкова сме щастливи тук — каза Лусиана с щастлива въздишка и нямаше как да не се усмихна, защото тя имаше предвид наистина всички. Конете, семейството ѝ, ние.

Малко след като се венчахме, говорих насаме с бащата на Лусиана и стигнахме до споразумение. Той се съгласи да работи в земите ми, ако мога да преместя къщата му. В началото мислеше, че идеята е нелепа, но самият аз не бих могъл да си представя да построя дом за семейството си и някой да поиска от мен да го напусна. В къщата нямаше достатъчно място с Лусиана да се преместим там, затова това бе най-доброто решение за всички. Не ме бе грижа колко щеше да струва. Исках да бъде направено.

Фернанда и Матео решиха да отидат в една от другите къщи в земите ми, заедно с децата, за да получат малко уединение. Но всички живеехме толкова близо един до друг, че сякаш бяхме в комуна. И предполагам, че донякъде беше така.

Дъщеря ни Амилия се роди преди два месеца и вече искахме още една. Да виждам Лусиана с дъщеря ни на ръце беше най-хубавото нещо, следвано от това да я виждам бременна. Нямам търпение семейството ни да стане голямо и да гледам как плодовете на любовта ни растат.

Матео се приближи и взе Амилия от Лусиана, тананикайки ѝ тихо. Той я отнесе до одеялото за пикник, на което Фернанда ѝ приготвяше бутилката с мляко. Гледайки как семейството ни се грижи за дъщеря ни, ме накара да искам да поговоря насаме с Лусиана.

Тя вероятно мислеше същото, тъй като усетих как ме подръпва, и щом вдигнах поглед към нея, ми намигна. Фернанда мълчаливо ни махна да вървим, и знаем, че имаме броени минути, преди семейството ми да се появи. Бяхме решили да направим излет днес и всичките ни роднини щяха да пристигнат с бебетата си.

Двамата с Лусиана почти изтичахме до къщата и в спалнята си, заключвайки вратата след себе си. Преди дори да заключа напълно вратата, тя бе гола и на леглото. С невероятна скорост съблякох дрехите си, хвърляйки ги из цялата стая, и се покатерих при нея. Не беше минало много време, откакто бяхме заедно за последно, но тялото ѝ винаги ми е било слабост.

Да гледам как гърдите ѝ са натезали от кърмата и как коремът ѝ все още е леко закръглен, задето бе носила бебето ни, накара членът ми да се втвърди, готов за нея. Пресегнах се между бедрата ѝ и потърках влажните ѝ гънки, стенойки от възбуда.

— Моля те, Блейк. Не ме карай да чакам — простена тя, разтваряйки широко бедра.

Погледнах надолу, виждайки няколко бели капки мляко да блестят по зърната ѝ, защото бе невероятно възбудена.

— Мамка му — простенах и се наведох, за да ги оближа, вкувайки сладостта им.

Тласнах се в нея, заравяйки се до самата си основа. Тя извика от натиска и от удоволствието да бъда в нея. Все още ми бе малко трудно да изпълня тясната ѝ женственост, но успях да я разтегна с няколко тласъци, преди тя да се разтопи под мен.

Облизвайки едното ѝ зърно, се насочих към второто, засмуквайки го и изпълвайки устата си с кърма. Да я гледам как храни бебето ни ме възбуждаше, защото винаги мислех колко сладко е

млякото ѝ, и когато дойде моят ред, щях да съм дълбоко заровен в нея. Трепвайки в нея, копнеех да я изпълня със семето си, давайки ѝ още едно бебе.

— Още — простена тя.

Посегнах надолу между бедрата ѝ и потърках твърдата пъпка, усещайки я как се стяга около мен. Не откъсвах устни от гърдите ѝ, знаейки, че когато свърши, от тях ще покапе още мляко и исках да поема всяка капка.

Членът ми копнееше да я тласне над ръба, за да може да се изпразни в нея. Нуждата да свърша се впи в гръбнака ми и аз се тласнах по-дълбоко в нея. Притиснах я към леглото и простенах, без да искам да я оставя нито за миг.

Най-после тя се стегна, извика името ми и свърши. Излях се в нея, изпълвайки я и надявайки се семето ми да открие плодородна почва.

Усетих как тялото ѝ се отпуска около моето, изтощена след оргазма. Но никога нямаше да мога да ѝ наситя.

— Обичам те — прошепнах аз срещу нежната извивка на гърдите ѝ.

— Обичам те — отвърна тя, вплитайки пръсти в косата ми и размърдвайки бедра. — Още веднъж, *mi amor*.

Изтеглих се назад и бавно се гмурнах отново навътре с лекота. И двамата простенахме и започнах всичко отначало. Нуждата, която изпитвах към нея, никога нямаше да бъде задоволена.

Всеки ден съм благодарен за деня, в който я направих своя. Че я доведох тук и ѝ показах красотата на земята си, и че с мен може да има живота, за който винаги е мечтала. Всичките ми мечти станаха реалност, след като тя каза „да“, и смятах до края на живота ни да ѝ показвам, че ме е направила най-щастливият мъж на света.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.